

Kaj se nam obeta prihodnje leto?

Dva jubileja.

Srcé dobrega kristjana in katoličana se vselej razširi, povzdigne, vzradosti, kadar se mu napoveduje kaka lepa cerkvena slavnost. Že navadni veliki prazniki med cerkvenim letom, zlasti Božič, Velikanoč in Sveto Telo, nas slavnostno povzdignejo. Veseli praznični občutki prešinjajo naša srca že prejšnje popoldne, ko nam zvonovi oznanjujejo slovesnost prihodnjega dne. Takemu veselemu pritrkavanju k prazniku je podobno tudi naše oznanilo.

1. Velik in vesel praznik se obeta prihodnje leto vsem vernim katoličanom, dobrim otrokom matere — cerkve. Ta veliki praznik bo **zlata maša sv. očeta Pija X.** 19. septembra prihodnjega leta bo 50 let, kar so sv. oče v svoji domači župni cerkvi v Rieze pristopili prvič k oltarju, darovat presveto daritev.

Brali ste že zadnjič, kako so se sveti oče izrazili o svoji zlati maši: „Jaz bi jo sam zase najrajši popolnoma na tihem obhajal in se čisto sam z Jezusom pogovarjal ter ga prosil odpuščenja za vse, kar sem zagrešil v petdesetih letih svojega mašništva. A kot namestnik Kristusov moram pritrditi, da se ob tej priložnosti javno pokaže vdanost do svete stolice.“

Da, ravno ta namen ima slovesno obhajanje takega jubileja po vsem kato-

liškem svetu, da se pred vsem svetom pokaže in da se še bolj podneti in povzdigne vernih katoličanov sinovska vdanost, ljubezen in zvestoba do skupnega očeta in sploh do svete stolice, ki je sedež in srcé vsega katoličanstva. Ob enem se mora taka prilika porabiti v to, da se vera poživi, dobra dela pomnože, nove koristne naprave snujejo ali pa stare krepkeje podpirajo. Sv. oče so sami imenovali nekaj takih dobrih del, za katere naj se pri tej priliki katoličani pobrigajo: „Skrbi naj se za cerkve, ki so v slabem stanu; razširi naj se organizacija ljudskih društev, zlasti naj se podpirajo mladinska in dijaška društva, ter društvo za poduk mladine v verskih resnicah; dalje društvo, ki deli hrano med reveže; še druga društva, ki so namenjena v pomoč ljudstvu, naj se dejansko podpirajo.“ Iz tega vidimo, da so sv. očetu pri srcu zlasti tele reči: 1. lepota cerkvâ in službe božje, 2. skrb za mladino, 3. družbe v pomoč siromakom, 4. naprave v pomoč delavnemu, trpečemu ljudstvu sploh. Te želje sv. očeta naj bodo merodajne tudi za nas, ko bomo premišljevali, kaj bomo za zlato mašo svetega očeta lepega storili.

Katoliški svet se je jel že zdaj pripravljati na ta znameniti jubilej. V Rimu se je v ta namen osnoval osrednji od-

bor, obstoječ iz osmero mož, večinoma plemenitašev, njim na čelu znani odvetnik vitez Pavel Pericoli. Ta odbor je razposlal na vse škofo oklic in navodilo, kaj naj se stori po vsem katoliškem svetu ob sv. očeta zlati maši. Po naročilu presvetlega našega knezoškofa priobčujemo iz njega sledeče:

1. Zbirka darov med verniki, ki naj se sv. očetu izroči kot mašni štipendij (darilo) za zlato mašo. V ta namen naj se tiskajo nabiralne pole — povsod po enem pripisanem vzorcu, — v katere naj se vpiše vsak dar in darovavec. Te nabiralne pole se bodo zbrale in povezale v bukve in z darovi vred izročile visokemu jubilanu.

2. Zlat kelih, darilo katoliške mladine vseh narodov, ki se bo rabil pri zlati sv. maši.

3. Razstava cerkvene obleke in perila bolj navadne vrste (ne posebno dragoceno, za vsakdanjo rabo), katero naj napravijo pobožne ženske in ženski redovi ter zavodi, potem pa prepuste sv. očetu, da jo razdele revnim cerkvam.

4. Shod odposlancev mladeniških družb in društev iz vseh narodov v Rimu mesca septembra 1908.

5. Romanja istih družb in društev v času, ko se bo obhajal imenovani shod.

6. Stalna dela v prid mladini po posameznih krajih v spomin na zlati jubilej.

7. Naprave v pomoč in podporo katoliškim izseljencem.

Jubilejne slavnosti se bodo obhajale od početka oktobra 1907. do konca septembra 1908.

II. Poleg zlate maše sv. očeta pa bo drugo leto še drug jubilej, namreč **petdesetletnica prikazanja lurške Matere božje**. Istega leta, ko je bila nova maša sedanjega sv. očeta, se je v masabjelskem skalovju pri Lurdu preprosti deklici prikazala „nebeška Gospa“. Bilo je

to prvič 11. svečana in se je ponavljalo osemnajstkrat

Zdaj so na Francoskem za cerkev sicer žalostne razmere, nič kaj pripravne za velike cerkvene slavnosti; vendar se bo tudi ta jubilej praznoval, kolikor je v teh razmerah mogoče, slovesno.

Po vsem tem so presvetli ljubljanski knezoškof v zadevi potovanja določili takole:

1. S p o m l a d i prihodnjega leta (1908) gremo Slovenci v **Lurd**. Združili se bomo pri tem z brati Hrvati, ki bodo istotako šli, in sicer pod zavetništvom krškega škofa dr. Mahniča.

2. Jeseni mesca septembra pa gre odposlanstvo naših mladeniških Marijinih družb in društev v **Rim** k dotičnemu shodu.

3. Splošnega slovenskega romanja v Rim (vsaj s Kranjskega) prihodnje leto ne bo. V Rimu bo gotovo to leto tak naval, da bi mi Slovenci — kakor nas uči že skušnja prejšnjih let — svoje avdijence ne dobili. Prav pa bi bilo, da bi se mi enkrat sv. očetu, ki nas bolj od blizu poznajo, posebe predstavili. Zato se to romanje odloži za kako drugo leto.

Opozarjamo torej in prosimo:

1. Naj se Slovenci — komur ni posebne sile — nikar ne pridružujejo dunajskemu romarskemu vlaku, ki gre letos v Lurd, da nas bo prihodnje leto več. Zdaj bomo šli prav gotovo (razen ako bi bila cerkev zaprta, kar upamo, se ne bo zgodilo). Že davno storjeno obljubo moramo enkrat izpolniti in jo bomo izpolnili, naj nas bo kolikor že; če bi nas bilo tudi le malo, zaradi tega romanje ne bo izostalo.

2. Premožnejši udje naših mladeniških družb in izobraževalnih društev, ki to lahko utrpe, naj že zdaj mislijo na to in varčujejo v ta namen, da bodo mogli kot zastopniki slovenske mladeniške organizacije prihodnjo jesen v Rim. Ne dvomimo, da se jih bo nekaj dobilo, ki se bodo ojunčili za to pot.

Toliko za enkrat.

Krščanska dobrodelnost.

II.

Dobrodelnost je znamenje in pečat živega krščanstva. Brez dobrodelnosti pa je vera suho drevo, ki ne rodi nikakega sadu. Krščanska dobrodelnost še ni izumrla na svetu, ampak rodi zlasti v naših časih bogate sadove.

Da bolj vnamemo svoje brave za dobrodelnost, hočemo jim v kratkem malo razkazati, kako se v tem oziru v naših dneh dela po svetu.

Karitativne ali dobrodelne naprave se ločijo prvič v javne, to je take, ki jih ustanavlja javna oblast: država, dežela ali občina, in v zasebne (privatne), ki jih snuje krščanska ljubezen posameznih dobrih ljudi. Za nas imajo le te zadnje prav pomen, ker izvirajo res iz čiste in proste ljubezni krščanske; javna oblast dela bolj iz sile in potrebe in ima dolžnost za to.

Drugič se ločijo v take, ki rane trpečega človeštva zdravijo, celijo, in v take, ki te rane in nesreče že naprej prepričujejo, da bi se ne zgodile. Dasi je nujno potrebno, storjene nesreče popravljati, je morda še večje dobro delo, ljudi varovati, da se nesreče sploh ne pripetijo.

Tretjič se ločijo v take, ki zabranjujejo in zdravijo telesne nezgode (telesna dela usmiljenja) in v take, ki varujejo dušnega zla (duhovna dela usmiljenja). Pomniti je treba, da nam mora biti tudi pri telesni pomoči duša nesrečnikova pred očmi in moramo zanjo skrbeti. Kolikokrat se kakemu revežu ravno s tem do duše pride, da se mu telesno pomaga. Pot do srca pelje skozi želodec. Na to ne smemo nikdar pozabiti, ko delimo telesne dobrote, da tudi dušo reveževo pridobimo. Telesni siromaki so večkrat tudi dušno zelo zanemarjeni, torej obojne pomoči potrebni.

Karitativno delo ima več panog ali razrastkov — z ozirom na različne potrebe bednega in trpečega človeštva. Oglejmo si malo te razne vrste dobrodelnosti.

1. Prva je skrb za bolnike. Največji revež je bolnik in najbolj pomoči potreben. Zdrav človek, četudi siromak, si že še kako pomaga; bolnik neobhodno potrebuje tuje pomoči. — Za bolnike imamo razne bolnišnice.*) Dandanes je bolnišnica v vsakem količkaj večjem mestu: v Ljubljani (deželna), Celju, Mariboru, Celovcu, Gorici, Trstu, Reki itd. V Novem mestu imajo usmiljeni bratje privatno bolnišnico. Najnovejši čas tudi po malih mestih napravljajo že bolnišnice, n. pr. v Krškem, v Postojni itd. — To je navadno vse po mestih; veliki reveži in zelo zapuščeni so pa pogostokrat bolniki po kmetih, zlasti če so bolni in ubožni ob enem. Toda o tem pozneje.

2. Skrb za reveže. Revežev — je deljal naš Gospod — ne bo na svetu zmanjkalo nikoli. Kakor že rečeno, so pa časih taki še večji reveži, ki ne hodijo od hiše do hiše. Po mestih skrbe za take zlasti Vincencijeve družbe. Te obstoje iz delavnih in podpornih udov. Podporni samo darove dajejo, delavni pa obiskujejo siromake po njih stanovanjih in jim dele podporo — navadno ne v denarju, ampak v blagu. Vsak teden enkrat se zberejo skupaj, nekaj časa kaj duhovnega bero, potem se posvetujejo o raznih prošnjah in podporah, nazadnje napravijo med seboj zbirko za reveže. — V Ljubljani so štiri Vincencijeve konference: šenklavška s 15 delavnimi udi, leta 1905 razdelila 1280 K; frančiškanska z 22 delavnimi udi, razdelila 1965 K; šentjakobska z 20 delavnimi udi, razdelila 2013 K; šentpeterska z 20 delavnimi udi, razdelila 2051 K. — Izven Ljubljane je Vincencijeva družba na Kranjskem še v Idriji, v Kranju in Trziču.

Pri Vincencijevi družbi so navadno, vsaj v Ljubljani, samo možje, duhovni in svetni gospodje. Zato je poleg tega še posebna ženska družba: »Društvo gospej krščanske ljubezni«. Imelo je 25

*) Primerjaj: Dr. Gruden — Das sociale Wirken der Kath. Kirche. Diöcese Laibach.

delavnih in 80 podpornih udov, podpiralo nad 20 družin, katerim se je razdelilo 3700 kron.

Nekaj podobnega je »Kruh sv. Antona«. To je podpora revežev od strani tistih, ki posebno časte sv. Antona Pad. ali pričakujejo od njega kako pomoč. Po nekaterih cerkvah so nastavljene pušice za pobiranje tega »kruha«.

Načinov, revežem pomagati, je še veliko, pa ne moremo vseh naštevati. Da samo še nekaterih omenimo, n. pr. hrano dajati, obleko dajati. Po mestih dobra gospoda navadno vsako leto za Miklavža ali za Božič revne ubožne šolarje obdari z novo obleko. Tudi ubožne študente podpirati spada pod to poglavje.

Razen sprotnih darov imamo pa tudi ustanove za bolnike, siromake in ubožne dijake. Večina teh ustanov je iz duhovske roke. Na Kranjskem imamo 180 ustanov za bolnike in siromake, katerih ustanovni kapital znaša 797.000 K, letne obresti pa 39.890 kron. — Dijaških ustanov pa je 153 (112 od duhovnikov, 41 od katoliških lajkov); njihov ustanovni kapital je 1 milijon 392.780 kron, letne obresti pa 69.600 K. — Koliko se s tem dobrega stori v enem letu, koliko v dolgi dobi let!

3. Skrb za sirotne in zanemarjene otroke. Dočim se je za reveže in bolnike kolikortoliko že od nekaj skrbelo, se je na

zapuščene otroke jejo šele bolj v novejšem času misliti. Tudi teh zavodov je zdaj po mestih vedno več. V Ljubljani imamo za sirote (otroke brez staršev) dva velika zavoda: za dečke Marijanišče (blizu 200 otrok); za deklice Lichtenthurnov zavod. — Zanemarjenim, sprijenim otrokom nasprotno je namenjen salezijanski zavod. — Da taka armada otrok, ki imajo vsi zdrave zobe in gibčne ude, nekaj pozoblje in obleke potrga, to si lahko mislite!

Za otroke je v Ljubljani tudi še posebna bolnišnica. Po drugih mestih imajo še druge zavode, v katerih skrbe za take otroke, katerih starši so cel dan z doma pri delu. — Glejte, da je vendar na svetu še veliko dobrih src in da se vsak dan iz ljubezni do Boga še mnogo dobrega stori!

Mladini se, hvala Bogu, vedno večja pozornost obrača. In to je nad vse prav in potrebno. Ravno sedaj, v dneh od 18. do 20. marca je na Dunaju, kakor smo že zadnjič poročali, velik shod v varstvo mladine, zlasti zanemarnjenih otrok. Tam se bodo učeni in modri možje posvetovali, kaj storiti, da bi se ljudi že v zgodnji mladosti toliko ne zgubilo. Če bodo kaj modrega ukrenili, bomo že povedali.

Skrb za bolnike, reveže in zapuščene otroke — to so tri glavne veče dobrodelnosti. So pa tudi še druge.

(Bo še prišlo.)

Učenka Jezusovega Srca: blažena M. M. Alakok.

4. S trnjem kronana.

V življenju blažene Marije Marjete vidimo prav posebno, kar vidimo sicer pri vseh svetnikih, da prijatelji Jezusovi morajo

biti in so tudi prijatelji — križa. Pri vseh svetnikih opazujemo to, a pri Mariji Marjeti prav posebno. To zahteva značaj in duh pobožnosti, katero je hotel Bog po nji v svet

vpeljati. Češčenje Jezusovega Srca je češčenje njegove zaničevane ljubezni, u žaljene duše, ranjenega srca. To nam je treba dobro vedeti, če hočemo to pobožnost prav poznati in gojiti. To Srce ni kar samo na sebi, to Srce je s sulico prebodeno, s trnjem ovenčano, in Križ je vanje zasajen. Pobožnost do Srca Jezusovega ima vedno zadostiven, spraven značaj. Jezus išče, kdo bi ga tolažil (Ps. 68, 21), kdo bi ž njim sočutje imel. Kdor pa hoče ž njim sočutje imeti, mora — kakor že beseda pove — ž njim čutiti, ž njim trpeti. Kdor ž njim njegove bolečine, ali del njegovih bolečin nosi, tisti ga najbolje tolaži, tisti Jezusovo Srce najboljše časti.

Pomnimo, pomnimo to mi, ki hočemo biti tudi prijatelji, častivci Srca Jezusovega; a da bi ž njim njegove bolečine delili, o tem nočemo nič slišati!

Učenka Jezusovega Srca pa je morala s tem Srcem veliko trpeti; in ne le morala, ona je želela ž njim vred trpljenje deliti in nositi. Trpljenje je bilo njen delež že od zgodnje mladosti; in ko je vstopila v samostan, ni prenehala, ampak se šele prav pomnožilo.

Nekega jutra kmalu potem, ko je slovesne redovne obljube naredila, je šla na vrt, na tisti kraj, kjer je že večkrat čutila glas svojega božjega Učenika. Tudi zdaj ga je videla in on je želel, damu ponovi svoje darovanje. »Nič se ne boj,« ji je dejal, »jaz bom skrbel za vse, in ti ne bom dal priložnosti, da bi se mi mogla ustavljati.« Vsa prestrašena mu odgovori: »Kaj, Gospod, ti me hočeš pustiti brez trpljenja?!« Tedaj ji pokaže Gospod poleg sebe na tleh ležeč Križ, tako velik, da je konec njegov bil skrit v grmovju, posut s cveticami. In on ji je rekel: »Glej, to je oltar, na katerem se opravljajo daritve mojih čistih nevest. Te cvetice usahnejo; trnje pa, ki je pod njim skrito, ostane, in te bo bodlo tako, da boš potrebovala vse moči moje ljubezni, da boš mogla na križu vztrajati.

Nekaj pozneje zopet je videla po svetem obhajilu Zveličarja v roki s trnjevo kro-

no, ki jo ji je dejal na glavo z besedami: »Prejmi, moja hči, to krono v znamenje še drugih, ki te bodo kmalu meni enako storile.« Odslej je žarelo v njenem deviškem srcu trojno poželenje: trpeti, sveto obhajilo prejemati in umreti — tri različne oblike enega hrepenenja, namreč: združena biti z Ženinom svojega srca.

Trpljenje njeno je bilo vnanje in notranje: čutila je telesne in dušne bolečine.

Najprvo so jo dali neki starejši sestri za pomočnico pri strežbi bolnikov. Tu je imela dovolj prilike trpeti. Večkrat jo je sosestra, ki je bila sama res neutrudljiva, osorno zavrnila in ji očitala nerodnost in zanikrnost. Hudobni duh, ki ji je zavidal ljubezen Jezusovo, je zahteval, da jo sme mučiti kakor Joba, ter ji nagajal pri vseh njenih delih. Nekega dne je, noseč neko posodo, padla po stopnjicah doli. Pobila se je po glavi tako, da jo je do konca življenja silno bodlo okoli in okoli glave, da se je skoro dobesedno na njej izpolnjevala obljuba Jezusova o trnjevi kroni.

Pri strežbi bolnikov je izkazovala čuda junaškega zatajevanja, kakor jih beremo časih tudi pri drugih svetnikih. Vkljub temu, da je bila po naravi zelo občutljiva in se ji je brž vsaka reč gnusila, je večkrat poljubljala gnojne ostudne rane bolnikov. »Lepo je od tebe, da greš tako daleč,« ji je šepetal ob takih prilikah Jezus. »Gospod,« je odgovorila ona, »ali ne delam tega zato, da bi tebi dopadla? Kaj si pa ti vse zame storil!« Da bi ji zasluženje pomnožil, je Bog povečal njeno občutljivost. »Nobene reči ne boš delala z veseljem, vse ti bo trdo, težko in zoprno,« ji je govoril nebeški Učenik. Zato je čutila v sebi veden boj in zoprvanje.

Iz bolnišnice so jo dali v obednico, da je tam stregla. Tukaj je skrbel za to, da je pri mizi dobila vedno najmanjše in najslabše; poleti je pila mlačno vodo, dokler je ni prednica ostro pokarala. V svoji preveliki ljubezni do trpljenja je šla časih tako daleč, da je ravnala zoper pokorščino. Nekdaj, ko se je dalj časa bičala, kakor ji je bilo dovoljeno, slišala je Jezusa reči: »Dozdaj je bilo

zame, kar pa zdaj delaš, je za hudobca,« — in z nevoljo je vrgla bič od sebe.

Nekega dne je hotela prinesti vode iz samostanskega vodnjaka, toda kolo ji je iz roke ušlo in vrteč se nazaj jo s tako silo udarilo na usta, da ji je izbilo sprednje zobe in jo vrglo vznak nazaj. Te bolečine z bolečinami v glavi vred so ji marsikako noč preganjale spanje; pa bilo ji je v tolažbo, da se je mogla v duhu s svojim Ljubljencem pečati; nad cesarske in kraljeve krone je cenila svojo trnjevo krono, ker ji je nikdo ukrasti ni mogel. Če ji je bilo nemogoče, glavo doli položiti, se mu je zahvalila, ker tudi on ni imel na križu, kamor bi glavo položil.

Prednica, modra in previdna žena, kateri je Marjeta četudi nerada svoje skrivnosti z otroško preprostostjo razodevala, jo je — dasi jo je na tihem občudovala — pogostokrat grajala in poniževala, češ, da se take izrednosti ne vjemajo z duhom reda.

Iz obednice jo je dala k gojenkam samostanskim, naj bi zanje skrbela. Gojenke so bile tega silno vesele, saj so Marjeto imele

za svetnico. Kar jim je na nji bilo posebno všeč, to ni bila toliko njena prijaznost, ampak najbolj so na nji občudovale angelsko potrpežljivost, s katero je prenašala razna poniževanja. Bodisi da se je zgodilo na povelje prednice ali da se je kaka sestra v naglici res kaj spozabila in zoper ljubezen grešila, — gojenke so bile večkrat priča, kako žaljivo so večkrat ravnali ž njih učiteljico. Ena izmed gojenk, ki je ob neki taki priliki videla njeno čudovito mirnost, ji je rekla: »Kako dobri ste, sestra Marjeta, da kaj takega tako mirno prenašate!« »Pridi, dete,« ji je odgovorila, »pojdiva molit za dobro sestro, ki mi je dala priliko, kaj trpeti.« — Drugikrat je slišala neka gojenka, kako so zmerjali Marjeto z »prenapetnico«, »hinavko«, in ko je deklica začudeno gledala v njen mirni in mili obraz, ji je Marjeta zašepetala: »Ta ima prav; ona me pozna!«

Ves svoj prosti čas je Marija Marjeta preživela pred tabernakelnom. V svoji celici kar ni mogla strpeti, zdelo se ji je, da jo nekaj kliče, ne, kar vleče v hišo njenega Ljubljenca.

Zadnja noč.

Zaveso temno zagnila
je tiha noč čez širono plan,
narava spi in spi zemljan,
In Golgota, ti še ne spiš?
Ne vidiš li, da luna te obseva,
in ti še bdiš?
Čuj! iz naročja tvojega vzhiteva
slaboten glas.

kdo tu sameva
zdaj, ko je vsem počitka čas?
O, kak prizor! v globoki jami
je kralj sveta, sam božji Sin,
prepaden, bled, poln bolečin;
na skalnat rob naslanja glavo,
oko, s krvjo zalito, zre v višavo.
bodeča krona se krog glave vije,
iz ran nešteti sveta kri mu lije.

Tako medli
in gleda, če nikogar ni,
ki ž njim sočutje bi imel,
a vse zaman.
Srce človeško njega ne pozna,
narava le sočutje z Jezusom ima.
Za vstaja dan.

Glej, prvi žarek k Jezusu hiti,
sočutno mu poljublja ustna bleda,
cvetica rosna v temno ječo gleda,
jetniku Stvarniku svoj vonj dari.
In tisoč angelov kleči ob jami,
ki molijo Boga,
človeški rod pa se ne vzdrami,
jetnika ne pozna — — —

O, zadnja noč — ne zadnja, ti si prva
v številu dni,
ko Jezus zapuščen bo na oltarju
za nas — ljudi.
Nebo bo trumo angelov poslalo,
in solnčni žarek bo poljubljal hram,
cvetličje bo Gospoda milovalo,
človeka pa — človeka ne bo tam.
To Jezus ve —
in vendar že nestrpnost pričakuje,
da prvi tabernakelj se odpre.
Glej, toliko premore in žrtvuje
le Jezusa Srce!

„Prijatelji presvetega Srca.“

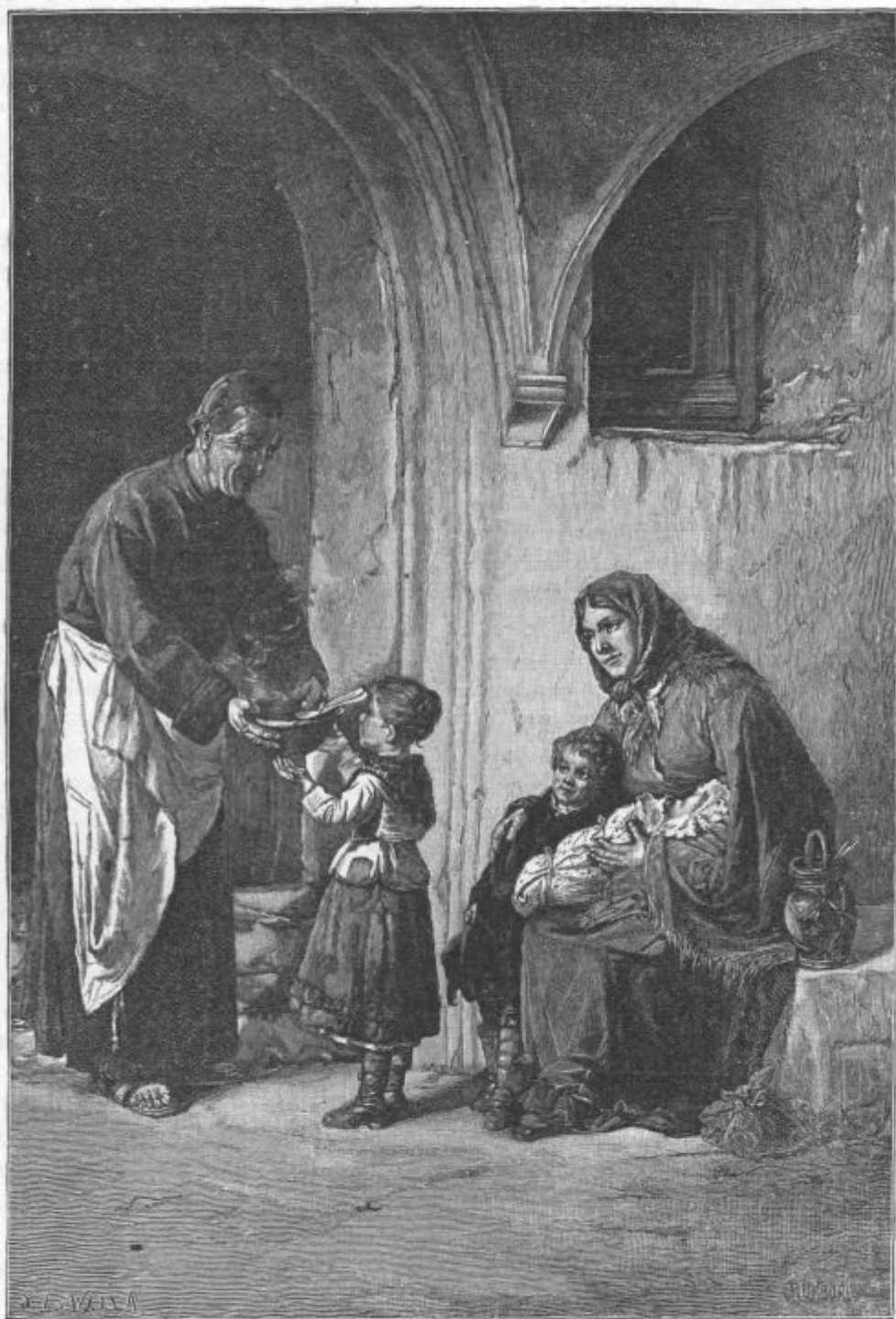
(Dopis iz Idrije.)

Dne 5. sušca 1907 smo položili k večnemu počitku 83letnega starčka, uda bratovščine »Prijatelj presvetega Srca«, Luka Vidmarja. Pokojnik je bil c. kr. gozdarski delavec, služil je 7 let in potem vžival malo pokojnino še skozi celih 17 let. Kar je tega moža najbolj dičilo, bila je njegova vstrajnost v prijateljstvu nasproti Srcu Jezusovemu. V naši družbi pri molitveni uri ga nismo nikdar pogrešali; kljub njegovi starosti in onemoglosti ga ni zadrževalo nobeno vreme, ne noč, ne slaba pot, vedno je bil ta častitljivi sivolas starček v zgled nam vsem. Z nekakim ponosom smo zrlji tja v klop, kjer se je pokojnik vtopljen v molitev pogovarjal s svojim nebeškim Prijateljem. In sedaj uživa sad svojega prijateljstva, katerega je sklenil s Srcem Jezusovim, svojim Odrešenikom, svojim Bogom. Ni še dolgo, ko je z nami vred molil za umrle ude naše bratovščine, sedaj se ga bodemo mi pri molitveni uri spominjali, ker vezi našega prijateljstva segajo tudi onkraj groba.

Gotovo niso cenjeni čitatelji »Bogoljuba« še nič čuli o naši bratovščini »Prijatelj presv. Srca«, zato rej menim, da ne bode odveč, ako o njej nekoliko pišem. Zraven Marijinih družb za žene in dekleta nastajale so v zadnjih letih tudi mnoge Marijine bratovščine za mladeniče in može. Tudi pri nas se je Marijina družba za dekleta in žene ustanovila in molitveno ura vpeljala. Bilo pa je nas nekaj moških, ki smo želeli, da bi bili združeni v kako molitveno skupino ali bratovščino. Opravljali smo sicer že dolgo časa češčenje presv. Rešnjega Telesa, in sicer prvi četrtek v mesecu od devete ure zvečer do petka 4. ure zjutraj, menjajoč se vsako uro. Da svoj namen dosežemo, naj bi se ustanovila kaka bratovščina za moške častilce presv. Rešnjega Telesa, in bili smo zelo veseli, ko smo v č. g. mestnem kapelanu Lavrenciju Lahu dobili prvega svojega duhovnega voditelja. Isti je se-

stavil pravila bratovščine »Prijatelj presvetega Srca Jezusovega«, katere je ljubljansko škofijstvo odobrilo. Prvi slovesni sprejem v bratovščino vršil se je 21. junija 1903 v cerkvi sv. Antona in je bil prelep. Med sveto mašo pred izpostavljenim Najsvetejšim je imel gospod voditelj znamenit govor. Govoril je o pogumu, katerega je treba imeti, da človek pri taki »razsvitljenosti« pristopi kaki cerkveni bratovščini. Zato smete biti prepričani, da vam bo Jezus dober prijatelj, ker se sami ne sramujete javno pristopiti med njegove posebne prijatelje kot »Prijatelji presv. Srca«. Pokleknili smo pred oltarjeve stopnice, bilo nas je 77, in bili po v ta namen sestavljenem obredu v novo bratovščino sprejeti. Veselo smo po mašnikovem obhajilu še enkrat k oltarju pristopili in s pripetimi znaki bratovščine prejeli sveto obhajilo. Živo nam je še v spominu oni dan, in ponosni smo, pripadati bratovščini s tako lepim imenom, ter imeti za prijatelja Jezusa samega. Ako je ta naš gospod in prijatelj celo svojega izdajalca Judeža nagovoril: »Prijatelj!«, kakšnega prijateljstva se smemo nadiati mi, ki nočemo biti njegovi izdajalci, njegovi nasprotniki, njegovi sovražniki. Prijatelji hočemo biti, in sicer najprej Srca Jezusovega, potem prijatelji tudi med seboj. Dober prijatelj ne skriva svoje ljubezni, ampak jo brez strahu pokaže, kjer je treba, je zvest v vsakem položaju. Zato hočemo tudi mi svojo ljubezen pokazati v dejanju, na zunaj, to se pravi, delali bomo na to, da se kraljestvo Srca Jezusovega širi in utrjuje v naših srcih. Ker naš Gospod Jezus najbolj kaže svojo ljubezen do nas v najsvetejšem Zakramentu, bomo to dosegli ali vsaj skušali doseči s češčenjem presvetega Srca Jezusovega v najsvetejšem Zakramentu, in mu izkazovali prijateljstvo za prijateljstvo.

Z žalostjo pa moramo gledati, koliko mož in mladeničev se odteguje temu božje-

Krščanska dobrodelnost. (Slikal I. Humborg.)

mu prijateljstvu. O, ko bi ti vedeli, kak dušni mir, kako mirnost srca nam daje ta naš Gospod, prijatelj, ko bi ti le enkrat v tihi nočni molitveni uri občutili to, po čemer gotovo hrepene, gotovo bi vrgli ves strah pred ljud-

mi proč, kajti le ta je, ki marsikaterega odteguje od božjega prijateljstva. Dal Bog, da bi naša bratovščina krepko rastle in se razvijala, da bi imel Jezus vedno več prijateljev!

Pod Marijinim banderom.

NAMEN MARIJINE DRUŽBE.

II. Zgledno krščansko življenje.

Marijina družba se lahko primerja rodovitni njivi. Kakor na dobro obdelani njivi žito in zelenjava bujno in čvrsto raste, tako tudi v vsaki dobri družbi kmalu poženo verske čednosti, potem čvrsto rastejo in dozorejo najlepši sadovi krščanskega življenja. Milost božja jih namaka, ljubezen božja jih ogreva.

Poglejte in radujte se otroci Marijini ob pogledu na nekatere take cvetke! Poslušajte par lepih zgledov! Občudujte in — posnemajte!

Poleg čistosti je v družbi Marijini ljubezen do bližnjega in celo do sovražnikov pognala najlepše cvetje.

Tako n. pr. je hodil katoliški mandarin (višji kitajski uradnik) Peter Tong, prednik kongregacije plemičev v Kiang-tschen, po cestah in iskal od starišev zavržene otroke. Nekdaj je prinesel domov najdenčka, ki je bil tako zapuščen in umazan, da so se vsi služabniki z gnjusom obrnili. Mandarin pa smeja se pravi: »Hvaležen sem Bogu. Vse uravna tako, da meni samemu ostane vse zasluženje tega srečnega lova.« Nato sam umije ubogega črvička, ga položi v svojo posteljo in mu streže kot svojemu lastnemu otroku.

Marijini otroci! Ali bi ne mogli tudi vi vsaj nekoliko posnemati dvakrat plemenitega mandarina? Morebiti veš za otroke, ki nimajo starišev, ali ki so popolno zanemarnjeni in bodo kmalu tudi popolno izprijeni na duši, ako jih ne bo v varstvo vzel kak viden angel varih — usmiljen človek. Ali bi morda ne mogel in ne mogla vsaj malo zanje poskrbeti, da pridejo k dobrim ljudem, ako že ne moreš kar sam zanje skrbeti. — Drugod vidiš, da otroci nimajo niti najpotrebnejše obleke, in starši jim ne morejo napraviti, ker so prerevni. Ali bi ne mogel — dragi otrok Marijin — kupiti obleke, ali pa jim že ponošeno, pa vendar še prav porablivo obleko podeliti? Vemo za par družb, ki vsako leto zlože lepe svotice denarja, ali naredo posamezne članice cele obleke, kupijo čevlje, predpasnike itd., da obdare revne šolske otroke. Revščine je povsod dosti, Bog daj še tudi povsod mnogo usmiljenih src! —

Omenili smo že ljubezni do sovražnikov. O tem zgled iz misijonskih krajev.

Krščena Kitajka, članica ženske Marijine kongregacije, je videla, kako je neka zlobna ženska na sramoten in grozen način onečastila njenega edinega otroka. Zdelo se je, da glasno k maščevanju vpije kri, s katero je bil otrok oblit. Kako možate pa so bile besede te nesrečne matere: »Hočem, da

so moje solze podobne solzam Marije, ki je stala pod križem in zato iz celega srca odpuščam ženski, ki me je razžalila! —

To naj bi si Marijini otroci dobro zapomnili, da morajo vsem vse odpustiti; nikoli ne hudega povračevati s hudim, ampak le z dobrim. Tudi kadar se godi huda krivica, je navadno najboljša — molčati in trpeti.

Spodbudljivi so tudi mnogi zgledi potrpežljivosti in vdanosti v voljo božjo, ki se opažajo v mnogih družbah.

V Beirutu je neki kongreganist kar nankrat oslepel. Zaradi tega je izgubil ves zaslužek in prišel v največjo revščino. Ob priliki ga vpraša prednik one družbe, ali se morda ne pritožuje nad svojim trpljenjem in morda celo mrmra zoper Boga in božjo previdnost? »Nikakor ne!« bil je lep odgovor, »odkar sem v družbi, sem tako srečen, da grem večkrat k sv. obhajilu. Tu občutim toliko tolažbe, da morem svojo nesrečo s popolno vdanostjo v božjo voljo prenašati.« Zlasti hčeram Marijinim bi priporočali mnogo več potrpežljivosti. Mnogi niso naklonjeni Marijinim družbam, ker nekatere članice z opravljanjem in z odgovarjanjem predstojnikom, s tem, da hočejo povsod le one imeti prvo, pa seveda tudi zadnjo besedo, — delajo sramoto Marijini družbi. Do sebe naj bodo ostre, do drugih pa mile, odpustljive, prizanesljive! —

Med najboljše sinove Marijine, kar jih pozna zgodovina je prištevati ogrskega palatina (plemiča) grofa Nikolaja Esterhazy. Tukaj naj omenimo le njegove pravičnosti. Pregledoval je grof stare spise in spoznal, da so njegove pravice do gradu Regecz precej dvomljive in da bi eden njegovih grajščinskih služabnikov utegnil imeti več pravice do nje, kakor grof in njegova družina. Kaj naredi? Takoj pozove mladega služabnika, obleče ga v plemenitaško obleko, ga pelje k svoji mizi in v začudenje vseh, zlasti pa v največje začudenje služabnika samega

ga imenuje za pravega dediča in lastnika grajščine in grajščinskih posestev.

Tako natančni naj bodo tudi sinovi in hčere Marijine! Vsakemu svoje! Tudi za dobro ime bližnjega naj skrbe. Nikoli naj nikomur ne kratijo z opravljanjem in obrekovanjem pravice, ki jo ima vsakdo do svojega dobrega imena. —

Najpotrebnejša čednost za Marijine članice, najlepši kristal med njihovimi vrlinami, je v vsaki dobri družbi navdušenje za sv. vero. Občudovanja vredne sadove tega svetega navdušenja ima pokazati »bratovska zveza mučencev«, ki je nastala za časa preganjanja kristjanov na Japonskem pod cesarjem Tajkocama. Zveza je kmalu štela 3000 članov, ki so se s prisego zavezali, rajši vsemu premoženju se odreči, rašiš življenje žrtvovati, kakor zatajiti sv. vero.

Pa ne le mučeniško krono so dosegli nekateri Marijini družabniki, tudi stare spokornike so posnemali z ostro pokoro.

Ne moremo se zadosti načuditi, ko bremo, kako so se celo nežni otroci in mladeniči vadili v spokornih delih, ki bi jih človek komaj pri odraščanih pričakoval. Zgodovina naše prve ljubljanske Marijine družbe nam pripoveduje o zgledih take občudovanja vredne spokornosti in svetosti življenja.

Ali bi ne bilo tudi za naše kraje in sedanje čase potrebno, da bi Marijini otroci začeli z mernejše živeti in vsaj nekoliko se zatajevati. Tudi pri nas hočejo ljudje le uživati in zopet uživati. Potrebno je, da vsaj Marijina družba sledi besedam Kristusovim: »Ako hoče kdo postati moj učenec, naj zataji samega sebe, naj vzame svoj križ in naj hodi za menoj!«

Ponjih sadovih jih boste spoznali, je rekel Zveličar. Na sadovih Marijine družbe naj ljudje spoznavajo, da so božje delo, v veliko korist sv. Cerkvi, v povzdigo krščanskega življenja in razcvit lepih čednosti!

Junaška deklica.

Pred kratkim časom je bil na Dunaju za tri mesece v ječo obsojen judovski advokat ali »jezični doktor« dr. Julij Kapralik. Kaj je li naredil? Čujte, njegovo hudodelstvo!

Ta judovski advokat je zelo imeniten mož. Ima lepo službo, pisarno, ki obilo denarja nese. Za to pisarno je iskal deklico, ki bi znala s strojem pisati. Take pisalne stroje imajo dandanes že po vseh večjih pisarnah. In res je prišla mlada, prav lepa deklica, ki je prosila za službo. Zahtevala je na mesec 100 kron. Jud Kapralik pa, ki je vedel, da se z denarjem vse dobi, ji je obljubil 200 kron na mesec in še dva meseca na leto prosto. Kmalu ji je začel tudi sladke besede govoriti, vanjo siliti in celo najgrše stvari zahtevati od nje. Toda dekle ga je odločno zavrnilo. Aha, si je mislil pohotni Jud, ta hoče še

več imeti. Pa ji je ponudil tisoč goldinarjev, če ustreže njegovi želji. Toda lepa deklica je še odločneje zavrnila nesramnega Juda. Ker je torej videl, da z denarjem deklice ne more dobiti, sklenil je to s silo doseči. Kot divja zverina planil je nad njo. A deklica je bila junaška, uprla se je in nastal je pretep. Nasledek tega pretepa so bile praske na obrazu in strgana jopica, a zmaga je bila na njeni strani.

Deklica je vso reč naznanila sodišču in imenitni advokat dr. Julij Kapralik je bil obsojen tri mesece v ječo.

Dekleta slovenska, zlasti ti hčerka Marijina, tu imaš najlepši zgled, kako se tudi ti poteguj za svojo čast in svoje poštenje, ki ti ne sme biti naprodaj ne za tisoč goldinarjev in ne za vse na svetu!

Gledališke igre v Marijinih družbah.

Mnogokrat beremo in slišimo, da je napravila tu in tam Marijina družba gledališko predstavo, igro, veselico. Kaj naj sodimo in rečemo o tem?

Govorilo se je o tem na II. in III. shodu voditeljev Marijinih družb. Povzemimo skupaj, kar se je na obeh shodih o tej točki govorilo in določilo!

Seveda so tudi tukaj, kakor pri drugih nebitvenih rečeh, razna mnenja, ostrejša in milejša. Slišijo se glasovi zoper vsako igro. »Igre naj se opuste, ker nič ne koristijo; posebno pri dekliških družbah naj se opuste, ker goje le nečimernost!« Drugi dovoljujejo več. Poskusimo zadeti zlato sredo!

1. Igre naj se napravljajo, če se že napravljajo, r e d k o k r a t. Zahtevajo namreč veliko časa, veliko priprave, časih tudi precejšnje stroške. Igre morajo biti s r e d s t v o k dobremu, n e n a m e n s a m n a s e b i; glavni namen — zgledno krščansko življenje —

morajo podpirati in ne odvracati od njega! Torej enkrat, kvečjemu dvakrat na leto; več ne.

Mladeničem se sme v tem oziru dovoliti malo več kakor dekletom, ker to njih narava zahteva. Sploh se mora reči, da nekoliko zabave naj bo pri družbi, posebno pri mladeniški. Skušnja namreč uči, da če se dovoli mladim ljudem malo veselja, potem tudi bolj z veseljem Bogu služijo; samo toliko ne sme biti, da bi od glavnega namena odvracevalo, ampak ga mora le podpirati.

2. Reklo se je: Za javnost, tako da je vstop vsem prost in da se pobira vstopnina, naj bi Marijine družbe sploh ne napravljale veselice; ampak le ob posebnih prilikah za omejen krog, za povabljenе goste. — Zdi se pa, da je treba razločevati med igro in igro. Jako neokusno n. pr. je slišati: Marijina družba prireja burko »Lumpacij vagabund« ali kaj podobnega. Torej: Burke in sploh

zgolj posvetne veselice nas se ne napravljajo pod imenom Marijine družbe, ki je strogo verska, cerkvena družba. Družabniki smejo pri takih poštenih igrah in veselicah kajpada sodelovati, a nikar naj se ne reče, da to napravlja Marijina družba. — Drugače pa je z nabožnimi igrami: »Lurška pastarica«, Sveta Neža«; da take prireja Marijina bratovščina, to se ne sliši napačno. Tudi se ne more reči, da bi take igre, če se dobro predstavljajo, ne vplivale dobro na gledavce. Če je več točk na programu, vsaj nekaj mora biti nabožnega, kar se pod imenom Marijine družbe napravlja.

Kjer bo n. pr. Marijina družba prihodnje leto napravila slavnost v proslavo zlate moše sv. očeta, bo storila gotovo hvalevredno delo, ker se s tem katoliški čut krepi. In take igre smejo pač vsem pristopne biti.

3. Skrbeti se mora, da se tem potom ne goji nečimernost in druge človeške slabosti. Zato naj se 1. gosposke igre ne uvajajo na kmete, ker se s tem ljudstvo le privaja razvajenega in lahkomiselnega mestnega življenja, k čemur je že itak samo po sebi preveč nagnjeno — in korist take igre je res manj kot nič; 2. naj se v pisanih poročilih o veselici nikdar ne hvalijo posamezne osebe imenoma, ker se s tem vzgaja napuh.

4. Igre naj se ne vrše zvečer, ampak popoldne. — Vaje za igre z dekleti ravnotako smejo biti samo podnevu; s fanti bi že

smele biti malo bolj na večer, a ne prepozno; bolje je pa tudi pri dnevu.

5. Iger z mešanimi vlogami Marijine družbe nikdar ne smejo prirejati. Pri takih igrah naj Marijini družabniki sploh ne sodelujejo!

No, ali smo zadeli zlato sredo? Upamo, da precej. — Igre pri Marijinih družbah niso potrebne; a v teh mejah, ki so tukaj začrtane, so dovoljene, zlasti še mladenci, — samo da niso prepogostokrat. Če fant, namestu da bi hrotil po slabih potih, poseđa! po gostilnah ali dolgčas ubijal s kakimi praznimi marnjami, če ima svoje veselje v tem, da se uči kake lepe, blažilne igre, je to gotovo prav in dobro. Samo preveč ne sme biti, da pri tem ne zgubi veselja za resno opravilo, za molitev in zakramente. Zabela je pri jedi koristna in potrebna; pravo moč pa daje le tečna krepka hrana; če bi bilo zabele preveč, si ž njo želodec pokvarite. Menda razumete to primero.

Začrtanih mej torej Marijine družbe — če že napravljate igre — nikar ne prekoračite, da čas in trud, ki ga v to porabljate, ne bo v škodo, ampak v korist! Namen naj bo vedno ta, da se pri tem ogibate razposajenega in grešnega razveseljevanja, pa da vam raste veselje za družbo in za vse dobro, kar se v dobrih igrah nahaja, zlasti za lepo nedolžno življenje v mladosti; kar je in mora biti vrhovni namen in jedro vsega dejanja in nehanja v družbah!

Najdražji zaklad.

Bila je mati, ki je ležala 26 let bolna in trpela velike bolečine. Noben zdravnik ji ni mogel pomagati. Zavoljo hudih bolečin je

podnevu komaj čakala večera; ponoči brez spanja pa je vzdihovala, da bi že kmalu napočilo jutro. Še večje srčno trpljenje je bilo

odmerjeno bolnici. Nalezljiva bolezen ji je pobrala dragega moža. Videla je, kako so ji najdražje odnesli k zadnjemu počitku, a sama ga ni mogla spremeti na poslednjem potu. Sosedje in druge dobre duše so večkrat obiskovali bolnico; in če jim je takrat potožila svoje težko trpljenje, so ji prav govorili: »Pà vi imate dobre otroke. To ste srečni!« In to je tolažilo ubogo ženo v njenem trpljenju, to jo je podpiralo, da se je še nadalje vojskovala pri vsem svojem trpljenju in vsem svojem križu. — Težek je bil njen križ, vendar ni bil še najtežji; zakaj najhujši križ za stariše so hudobni otroci, ki spravijo očeta in mater v prezgodnji grob, ki sami sebi pripravijo časno in večno srečo.

Velika dobrota, da najdražji zaklad za družino so nasproti dobri otroci. Ko so nekdanj vprašali imenitno Rimljanke po njenih dragotinah, pokliče svoja sinova in pravi: »To so moje najzlahnejše dragocenosti«. Tako je mislila poganska mati o svojih dobro vzgojenih otrocih. Kako visoko mora ceniti šele krščanska mati svoje otroke! Vrednost otroške duše je neskončno vzvišena nad vsako drugo dragocenost. Zato morajo starši, katerim je Bog izročil tako dragocen zaklad, vse storiti, da ga obvarujejo, da ga ohranijo, da se nikdar ne izgubi njegova lepota, da ga noben sovražnik ne ukrade. Starišem niso izročeni v varstvo otroci kakega kralja, ampak otroci božji, da zanje skrbe, kakor za nežne cvetlice, da bodo tudi otroci enkrat kot nebeške cvetlice duhteli v nezvenljivi lepoti na vrtu neskončno veličastnega Kralja.

Nedolžno otroška duša je živ tempelj sv. Duha, namenjena in ustvarjena, da se enkrat popolnoma združi z večno Ljubeznijo, iz čigar roke je izšla. Vsi stariši naj bi si k srcu vzeli, kar je rekel pobožen mož: »Poglejte večkrat z očmi sv. vere svoje otroke, ko sede ali stoje okoli vas in si mislite: Ali niso to otroci božji, ljubljenci božji? Ali niso ti nedolžni majhni bratje našega Odrešenika, cena njegove krvi, tempelj nje-

govega Duha? Ali niso varovanci angelov, cvet človeštva?«

Da, otrok je upanje boljšega rodu, upanje nebes samih; saj je dedič nebeškega kraljestva, stvar, nad katero ima Bog dopajdenje, ljubljenelec angelov. Pred vsem je otrok upanje družine; saj je že sedaj njeno veselje, enkrat pa ima postati njena podpora, njena sreča, njena čast.

Sam božji Odrešenik nam je pokazal kako dragocen zaklad naj bodo starišem njihovi otroci. Ves utrujen od dela, se vendar rad mudi med otročiči, sprejema jih v svoje naročje, jih blagoslavlja in tako ljubezljivo govori: »Pustite male k meni!«

Stariši so torej oskrbniki svetih stvari. Izročeni jim je vrt, katerega niso dolžni samo varovati, ampak ga morajo tudi obdelovati. Kakor nežna cvetlica potrebuje najpazljivejše oskrbe, tako morajo tudi stariši svoje otročiče najskrbneje vzgajevati. Z dobro vzgojo jim morajo skrbeti za zdravo krepko telo, pa tudi gledati na to, da se jim duh razvija, da se jim um bistri, domišljija bogati, da dobe čuteče blago čisto srce.

Učiti jih morajo tega, kar jim je potrebno v življenju; a to nikakor ni dosti. Svet ni naš namen, tu živimo le zato, da si zaslužimo nebesa. Stariši so tudi dolžni svoje otroke vzgojiti tako, da si s svojim življenjem na zemlji pridobe neskončno srečno večnost. To je važno, pa težko opravilo. Kako bodo mogli stariši obstati pred večnim Sodnikom, če bi se po njihovi krivdi pogubila neumriča duša otrokova, katero je tako težko, tako drago odkupil s svojo lastno krvjo!

Zavedajte se torej stariši svoje svete dolžnosti! Precej pri malih otrokih začnite! Duh otrokov je še sprejemljiv, je voljan, podoben je mehjemu vosku. Kakor se v vosku lahko vtisne vsako znamenje, tako se tudi nauki, ki jih da'ješ še sprejemljivemu otroškemu duhu, lahko vtisnejo in tudi pustijo globoko sled. Majhno drevesce lahko vpogneš kakor hočeš, ko odraste, ga ne moreš več, in če ga poskušaš, se ti zlomi.

To nalogo, vzgajati v zgodnji mladosti, imajo stariši. Ta otroška vzgoja odločuje za celo življenje. Družina je zibelka človeškega rodu. V družini imajo svoj začetek, svoje korenine čednosti, pa tudi pregrehe; v njeni roki je blagoslov, pa tudi prekletstvo. Če je življenje v družinah polno čednosti, pobožnosti, strahu božjega, smemo upati, da bo

cvetelo tudi javno versko, državno in družabno življenje.

Naj bi bile naše družine dobra zemlja, iz katere poganjajo in v kateri rastejo samo cvetice, nad katerimi ima svoje veselje Bog in v katere so ljubko in prijazno ozira z nebes doli njegovo premilo oko!

Katekizem podedoval.

Neki sin je na svoje dolžnosti do staršev tako pozabil, da jih je hudo žalil. To je prišlo na uho tudi njegovemu stricu, ki je stanoval daleč proč in je bil zelo bogat mož.

Ko ta stric umre, se je njegov stričnik najprej pobrigal za njegov testament; saj je upal, da bo kot edini sorodnik rajnega strica podedoval večino njegovega premo-

ženja. Ko pa testament odpro, je bilo v njem zapisano, da stric zapušča stričniku 80 vinarjev, da si bo kupil katekizem, iz katerega naj se nauči dolžnosti do staršev.

Koliko otrokom bi bilo potrebno, da bi večkrat katekizem v roko vzeli in si natančneje ogledali, kaj pravi, kaj obeta in kaj žuga četrta božja zapoved!

Verni pastir.

(Češko spisal Václav Kosmák. Preložil J. G.—n.)

Pred nekaj leti je prišel na župnijo blizu Pariza nov župnik. Svoje dni se je udeležil vojske španskega kralja Karla, a ker je bil ranjen, je zapustil bojišče, pa stopil v tiho armado, ki se bojuje za lepšo, večno domovino. Z vso dušo in z vsemi močmi oslabelega telesa se je vdal svojemu novemu poklicu.

Kadar je ob dnevih Gospodovih stopil na prižnico, stal je kakor vojščak ter pretresljivo in duhovito pridigoval. Grede iz hiše Gospodove pa ljudje niso premišljevali, ne pretresovali, ampak verovali in ga spoštljivo pozdravljali, če so ga zagledali.

Kmalu je bil otrokom oče, odraslim vzor, tolažnik nesrečnim, podpora slabotnim, dobrotnik revežem, bolnikom angel, a vsem prijatelj.

Le nekaj ga je tiščalo.

Blizu vasi je stal dvorec na prostranem vrtu. V njem je prebival postaren posvet-

njak, ki je videl dosti sveta vsled različnih okoliščin, naposled kakor vojščak, dokler se ni naselil tukaj, da bi v tihoti preživel stara leta. Sestra, vdova, mu je gospodinjala.

Ta mož je bil vzrok mnoge trpke ure župniku. Bil je sicer miren, dobrosrčen, ali še nihče ga ni videl v cerkvi, tem manj v spovednici. Nekoč je celo javno v zasmeh bral svete reči. Od tedaj pa, ko se je pripeljal novi župnik v župnišče, se je izogibal takim rečem iz spoštovanja do župnika, ki ga je močno spoštoval, a svojih nazorov o veri ni izpremenil, dasi je napeljeval župnik v pogovoru z njim večkrat na to. Ali ostal je nepristopen, mrzel kakor kamen. In to je župnika bolelo, zakaj žal mu je bilo te sicer dobre in odkritosrčne duše.

Drugače pa je bil župnik, kakor rečeno, popolnoma srečen, in delal je kakor umen in vesten vrtnar, ki skrbi za vsako posamezno cvetlico.

A ne dolgo. Volja je bila zares dobra, a telo je bilo bolehalo. Ko je prišla zopet spomlad in je vse ozelenelo, oživelilo in se razcvetelo, je župnik popolnoma obnemogel in se jel pripravljati na smrt.

Nekega dne pokliče k sebi mizarja. Mizar pride in poljubi župniku roko, rekoč:

»Kaj bi radi, častiti gospod?«

Župnik je sedel oslabel v naslonjaču. Črni polni kodri so mu plavali krog visokega čela, veliko jasno oko mu je žarelo izpod gostih obrvi, a lice mu je bilo upadlo, blede, kakor umirajočemu. Dal je mizarju suho, belo roko, pa ga smeje vprašal: »Dragi moj, ali imate kaj hrastovih desak?«

»O, nekaj jih že bo, že. Čemu vprašate?«

Župnik je z naporom vstal, se postavil k steni in vzdignivši roko nad glavo, je zastavil prst na zidu.

»Tukaj potegnite črto, mojster, pa zmerite to visokost.

Mizar je ostrmel.

»Častiti gospod! Pa menda vendar ne mislite — — —?«

»Zmerite visokost!«

Mizar je privlekel merilo, pa pomeril: en meter 87 centimetrov.

»Torej naredite mi tako dolgo rakev. Lahko je tudi daljša, okrog dveh metrov.«

»Ali, gospod — — —«

»I, no! Kaj ne vidite, da sem dozorel, sicer pred časom, a dozorel vendar le? Moram se brigati za poslednjo posteljo.«

Mizar je šel s solznim očesom domu.

Nato je pisal gospod župnik za duhovnika-pomočnika. Duhovnik je prišel. Župnik ga je predstavil župljanom, pa se v cerkvi poslovil od njih.

In ko je zelenelo drevje, je ležal župnik na postelji in duhovnik-pomočnik je stopal iz cerkve z Najsvetejšim k župniku. Krog župnišča se je trlo ljudi.

Samo župnik je mirno ležal pa molil. Kadar pa je bil previden s svetimi zakramenti za umirajoče, se je ozrl po rakvi, ki so mu jo prinesli na njegovo povelje v sobo, pregrnjeni z mrtvaškim prtom in šepetal:

»Nunc dimittis servum tuum, Domine!« —
»Zdaj lahko spustiš svojega služabnika, Gospod!«

Ali Gospod ga še ni odpustil; zakaj njegova ura še ni prišla.

Zmračilo se je, na nebu so zamigljale zvezde, zazvonilo je Zdravo Marijo. Župnik je vedno mirno ležal in venomer molil. Služkinja je stala ob vzglavju in mu stregla.

Bližala se je polnoč. Zdajci pridrdra kočija pred župnišče in zvonček zapoje nad vrati. Služkinja odpre. V sobo stopi graščakova sestra vsa objokana in se zgrudi poleg postelje na kolena.

Župnik ji pomoli desnico in vpraša:

»Čemu plačete?«

»Ah, častiti gospod! Brat je nanagroma zbolel, na smrtni postelji je, ali nihče ga ne pregovori, da bi se dal prevedeti — razen Vas, častiti gospod.« — — —

Župnik vzdihne in sklene roke. Čez nekaj časa izpregovori:

»Saj je tukaj novi gospod.«

Sestra odkima: »Tega bi ne poznal in ne slušal, — morda bi ga celo zapodil.«

Župnik obrne pogled v razpelo na steni pa zašepeta: »Moj Bog, samo še to noč!« in pogleda služkinjo: »Pokličite gospoda kaplana!«

Mladj duhovnik kmalu pride.

»Pojte v cerkev,« reče župnik, »pa prinesite semkaj Najsvetejše, pojdeva vkup k bolniku.«

»Oblecite me!« ukaže služkinji.

Mladj duhovnik in služkinja sta kar ostrmela.

»Naredite, kakor sem rekel!« ukaže gospod župnik skoro osorno. »Mene kliče dolžnost!«

Služkinja in duhovnik pomočnik ubogata. In župniku je bilo, kakor bi mu bilo odleglo. Bolehalo, umirajoče telo se je pokorilo duhu.

Posadili so ga na voz in duhovni tovariš s Svetotajstvi za umirajoče sede k njemu.

Majnikova noč je bila čarokrasna in topla. Visoko tam gori je migljal »veliki voz«.

Župnik je uprl oči vanj pa šepetal: »Milj Jezus, še tega naj ti rešim! . . . Salve Regina! . . .«

Pripeljejo se pred dvorec. Župnika vzdignejo iz kočije in ga vodijo k umirajočemu. Pred njim stopa kaplan z Najsvetejšim.

Ko pa bolnik zasliši zvonček, osupne, in zagledavši v sobo vstopivšega mladega duhovnika, osorno vpraša: »Kaj bi radi tukaj?«

Ali vrata se še bolj odpro in v sobo vstopi umirajoči dušni pastir, opiraje se ob dva moža.

Kapelica sv. Jurija na ljubljanskem gradu.

Graččak se prestraši in začudeno zre v župnika.

»Kaj, Vi tukaj, gospod župnik!« nekam zmedeno vpraša.

»Prijatelj, slišal sem, da umirate,« odkritosrčno pripomni gospod župnik. »Tudi z menoj je pri kraju. Ali načete kot dober prijatelj nastopiti z menoj pot kesanja?«

Graččak skloni glavo in se zamisli, potem pa migne pričujočim, naj gredo iz sobe.

Ostala sta dolgo sama notri, a ko ljudje pridejo v sobo, vidijo kapitana solznega, župnika pa vzradoščenega.

Mladi duhovnik podeli graščaku svetstva za umirajoče. Nato pa prime stari župnik bolnika za roko in dolgo si gledata iz oči v oči. Junaštvo umirajočega župnika tako pretrese starca, da je poljubil duhovniku roko, kar bi ne bil sicer nikoli storil. Gospod župnik ga poljubi na čelo in se poslovil: »Na svidenje!«

Posadili so ga v voz. Onemogel je sedel in zrl v jasno nebo. Gledal je »veliki voz«. Stal je že nad zapadom.

»Skrajni čas je bil,« zašepeta gospod župnik svojemu tovarišu. »Lejte! »Veliki voz« zapada in moja pot je tudi pred vrati večnosti.«

Mrzli jutranji zrak je zavel, škrjanci so se pojoč dvigali proti sinjim višavam in jutranja zora se je prikazala na vzhodu.

Prišla sta do župnišča. Dvignili so junaškega župnika, ga bolj prinesli nego dovedli k postelji, slekli in deli na posteljo.

Župnik se je ozrl po rakvi, pa zašepetal: »Odprite okno, prižgite sveče in Vi, gospod tovariš, molite za umirajoče!«

Duhovnik je začel moliti in gospod župnik je tiho molil s sklenjenimi rokami za njim.

Jutranji veter je vel v sobo in prinašal dišave tisočerih cvetlic in spev tisočerih pevcev krilatcev.

Zdajci se je zalesketala kupla farne cerkve v prvih žarkih jutranjega solnca, žarek sreče je razsvetlil obličje častitega duhovnika, a mladi svečenik je padel na kolena, rekoč: »Proficiscere anima christiana de hoc mundo!« — »Pojdi, duša krščanska, s tega sveta!«

Zvon je zapel, po vsej župniji so se ljudje prekriževali in molili za mrtvega župnika. — — —

Graččak je ozdravel in je še dolgo hodil na župnikov grob. — — —

Zlati orehi.

1.

Kaj ti pomaga post,
če je pa tvoj jezik oster ko ost,
ki bližnjega kot gad piči,
njegovo dobro ime pa uniči!
Poprej si torej v jeziku post naredi,
potem šele v jedi!

2.

Brez težave in križa
se nikdo v nebesa ne bliža.

3.

Večkrat govorijo ljudje:
Za molčanje
ni vprašanje.
»Bogoljub« Vam pa pove:
Tudi za greh molčečnosti
bo oster odgovor v večnosti.

4.

Čisto srce in mirna vest,
to je najboljša posest;
slaba vest in pokvarjeno srce
je pa največje gorje.

5.

Več izda en dober zgled,
kakor koš najlepših besed.

6.

Blagor pravičnemu ob smrti,
ki ima mnogo dobrih del;
kmalu bo hodil po nebeškem vrti,
kjer bo večno plačilo prejel.

7.

Le trenutek grešno veselje traja,
kazen v peklu pa brez kraja.

J. Bukovinski.

Avstrijski nadvojvoda Maksimilijan.

Nadvojvoda Maksimilijan avstrijski je ena najblažjih oseb novejšje zgodovine. Bil je nečak nesrečne Marije Antoinette, ki so jo umorili francoski prekucuhi. Oglejmo si nekoliko njegove čednosti, njegovo velikodušnost in nenavadno pobožnost.

Bil je tretji izmed sedmerih otrok Ferdinanda Lotrinškega, zadnjega sina velike cesarice Marije Terezije. Že kot mlad deček se je zgražal nad nečloveškim divjanjem francoskih prekucuhov; a ko so mu dne 16. oktobra leta 1794 grozno umorili teto Marijo Antoinette, je jel zaničevati vsako posvetno velikost in slavo ter se je vnel v ljubezni za sv. vero, ki edina more človeka resnično osrečiti. Ko se je v poznejših letih moral udeleževati bitk, je pisal: „Jaz obudim pred vsako bitko kesanje; nadvojvoda Karol me je učil, da naj tega nikdar ne opustim.“ Velike uspehe si je pridobil v raznih vedah ter je govoril skoro vse evropske jezike.

Dne 1. marca 1804 so ga sprejeli na Dunaju za viteza nemškega reda; silno je bil tega vesel, češ, sedaj sem postal bojevnik za pravice Jezusa Kristusa in vojščak Marijin. V mnogih vojskah se je boril zoper sovražnika

domovine, a iz vseh listov njegovih veje duh pravega zaupanja na pomoč božjo in pomoč preblažene Device. Le v sveti veri je iskal tolažbe, ko mu je smrt delala vrzel v krogu domače družine. Pri bridkih udarcih je rad ponavljal: Bog je vedno pravičen, vedno dober in samo tistega tepe, kogar ljubi.

Ko je bival nadvojvoda na Dunaju, je posvetil ves svoj čas pobožnosti, skrbi za svojo mater, delu in dobrotljivosti. Vstajal je že na vse zgodaj ter prve trenutke dneva porabil za molitev in premišljevanje; vsak dan je bil pri sv. maši, ob nedeljah in praznikih pa pri slovesni sv. maši in večerni službi božji. Vsak mesec in skoro na vse praznike je šel k sv. obhajilu; tudi ni pozabil noben dan, da bi se ne priporočil varstvu Marije Device. Tudi pri raznih slavnostih na dvorih, pri pojedinah, katerih se je moral udeleževati vsled svojega stanu, ni skrival svojih verskih načel in svoje pobožnosti. Pil je le vodo in je vsak teden kak dan si naložil kako spokorno delo ali zatajevanje zato, da si zasluži varstvo nebeške kraljice. Pri tem pa je skrbel, kar je le mogel, da bi posebno vojake privedel do krščanskega življenja.

Na svojih potovanjih je vse tako uredil, da je mogel vedno svoje kršćanske dolžnosti izpolnovati. Še celo tedaj, ko je bival na Angleškem, v tej protestantovski deželi, ni opustil sv. maše; če ni drugače šlo, je vzel duhovnika seboj. Kljub vsem težavam se je zvesto držal postov in se tega ni sramoval tudi javno pokazati. Cerkev je bila njegov ljubi dom, Marijo je ljubil z vso močjo, ter to ljudem kazal tudi pred svetom. Veliki teden je ves prosti čas prebil v cerkvi. Ubogim je bil oče in dobrotnik, ni mu pustilo srce, da bi kako prošnjo odbil.

Za prospeh sv. vere je ustanavljal šole in seme-nišča. Njegove so besede: „Redovna hiša, v kateri se goji krščanska odgoja otrok, zaleže državi več, kakor regiment dragoncev. Pobožni vojvoda je umrl prav tako, kakor je živel. Poln žive vere je sprejel sv. zakramente za umira-joče, je poprosil lurške vode ter je umrl me-seca junija 1863 s smehljajem na ustnicah, šepetajoč najslajša imena Jezus, Marija, Jožef. Ljudstvo je trumoma spremljalo njegovo truplo k večnemu počitku ter se priporočalo pri-prošnjam svetega nadvojvoda.

Spomini vojaškega duhovnika.

(Piše Frančišek Premru.)

Potovanje v Bosno. — Od Karlovca do Sarajeva.

Kakor sem omenil, dobil sem pozivnico 20. avgusta. Brž napišem nekoliko dopisnic domu in nekaterim prijateljem, da se poslovim od njih, priporočivši se njihovim molitvam. 21. popoldne odpeljal sem se v Zagreb. Prva pot je bila h krojaču, da mi čez noč napravi za vojaškega duhovna predpisano obleko. Čast krojaču, dobil sem jo ob 10. dopoldne, ali mi je rekel, da kar njegova krojačnica obstoji in to že dokaj let, se še ni tako delalo v njej.

24. popoldne odpotoval sem z vlakom v Sisek, kjer sem moral z nekim vojaškim nadzdravnikom, judom, radi pomanjkanja prostora v eni sobi prenočiti. S tem zdravnikom sem se čez leto dni sešel v Sitnici in kaj lepega o njem izvedel. Stotnik, katoličan, mi je pripovedoval, da je vladal v imenovanem kraju hud legar, ki je dokaj žrtev zahteval. Na daleč in daleč ne vojaškega ne domačega katoliškega duhovna. In glej, tu je bil zdravnik-jud, ki je bolnike tolažil in bodril, mrtve pa spremljal na pokopališče, ter pri vsakem grobu izmolil očenaš in češćenomarijo. Sramujem se vam priznati, pristavi stotnik, da bi se skoraj ne upal tako dobro moliti te dve molitvi, kot jih je zdravnik jud.

25. avgusta sem odrinil iz Siska v Brod na Savi, kjer sem v frančiškanskem samostanu dobil prenočišče, zadnje vdobno ležišče za dolgih pet let v dolnjih krajih.

26. avgusta, bila je ravno nedelja, opravil sem svojo pobožnost, da se z lahkim srcem podam na nevarno pot, katero sem v imenu božjem

popoldne nastopil. Dvoje izmučenih in izstradanih kljuset me je prepeljalo čez most v čolnih, na bosansko stran in dalje je šlo, ali po razvoženi, na novo posuti cesti tako počasi, da sem uvidel, bolje bo, če greš peš, da v pravem času dohitim do meni naznačenega cilja, posebno ko se je začelo že mračiti in posamezniku posebno v noči ni bilo dobro potovati. Svoj kovčeg sem pustil na vozu, vozniku pa ukazal, naj kakor hitro more pride za menoj, sam pa sem udaril peš naprej, da dohitim, kakor mi je bilo zapovedano, oddelek pionirjev, ki je imel po potnem načrtu na zaznamovanem kraju enourni počitek. Prišel sem ravno, ko se je oddelek odpravljal dalje. Postala je že noč. Počasi so mogli težki vozovi, naloženi z vojaškimi železnimi čolni (pontoni) po, rekel bi, nevozni cesti naprej.

Pređen ti kam pridejo, si mislim, pohitiš sam po cesti, po kateri si prišel, da čim prej prideš k počitku. Ne korakam dolgo, kar zaslišim krepak »Stoj!« »Dober prijatelj,« odgovorim in stopam dalje. Drugi: »Stoj!« Postanem. — »Kdo je tu?« — »Vojaški duhoven.« — »Naprej!« Dobro vedoč, da je naš vojak, stopam mirno dalje. Zopet: »Stoj!« obenem sem videl in občutil na prsih puško z bodalom in slišal: »Vojaški klic!« (Feldruf) in »Geslo!« (Losung). Nekako čudno mi je bilo pri srcu, saj obojega nisem vedel. Nekako v zadregi obrnil sem se na stran in opazim še dva bodala za mojim hrbtom meni namenjena. Na to mu rečem, naj malo počaka, da pride podčastnik, on bode gotovo oboje vedel. Bil je Madjar in me ni razumel. Med tem se je

približal moj odrešenik, ki je moral tisto proceduro prestati kot jaz.

Prišel sem srečno v tabor ter poiskal neobhodno potrebnega juda, da dobim kaj za svoj želodec. Tam sem našel častnike, s katerimi sem popotoval in jim pripovedoval dogodek, ki sem ga doživel. Smejalj so se. Kos sira in kruha, čaša narejenega vina in črna kava, je bila moja večerja o polnoči.

»Kaj pa je s prenočiščem, kje bomo spali?« vprašam častnike. Na to pristopi jud ter nam ponudi — za dobro plačo seveda — v svojem šatoru dobro posteljo. Častniki pa so rekli, da se bodo pod svoje vozove vlegli. Iskal sem torej tudi jaz svojega voznika, ki bi po mojem računu že moral priti, da tudi jaz legnem pod voz na kup slame, zraven sem ogledaval, kolikor mi je bilo mogoče v nočji videti, kje bi vendar našel ugoden prostorček za svoje utrujene kosti. Ko sem videl vojake pod milim nebom na vlažni zemlji ležati, sem si mislil, tudi zate dobro! Le-

žem, zadremlem ali zaspim ne, počelo me je zebsti, zakaj noč od 26. na 27. avg. je bila tako hladna, da so vojaki z otrpjenimi nogami vstali rano zjutraj, zraven pa še vlažna postelja na trdi zemlji! Vstal sem in hodeč gori in doli mislil se ogreti, toda zastonj. Po taborišču semtertja iskaje, sem naletel tudi na neki voz, kjer vidim mladega vojnika, častnika-namestnika z neko žensko sedeti v ljubeznivem razgovoru. Nagrbaničil sem čelo misleč: Kaj, taka disciplina vlada v naši vojski?! Ali uro pozneje, pri slovesu, mi je solza zalila oko, kajti videl sem mater, ki je z Dunaja pohitela za svojim sinom, da ga še enkrat vidi in se poslovji od njega, morebiti za vedno na tem svetu. Kakor mi je bilo pozneje rečeno, je ta 19-letnj častniški namestnik ranjen prišel v roke ustašev, ki so ga živega spekli. O materina ljubezen, o materina slutnja! . . .

To je bila moja prva noč v ponosni Bosni in prvi moj vzdihljaj: Kaj ti je bilo tega treba!

Prisrčna prošnja.

V Istri pri Buzetu nahaja se slovensko-hrvaška občina Sočrga. Šteje šestnajst vasi in okolu tisoč prebivalcev.

Ljudstvo je ubogo, najubožnejše v vsej Istri.

Izmed 134 kmetovalcev ni enega, kateri bi mogel živeti od svojih pridelkov. Mnogi iščejo dela in zaslužka v Trstu, drugi beračijo, da se preživijo, ostali pa doma trpijo in pred časom umirajo za pomanjkanjem. — Hiše so take, kakor drugod navadni hlevi. V 57. hišah ni najti ene postelje, ene mize, enega stola. V enih in istih prostorih prebivajo ljudje in živali. —

Sole ni. Čitati in pisati zna malokdo. Nad 200 otrok je brez šolskega poduka. Tudi ni primerne prostora, da bi mogel dušni pastir za silo podučevati ukaželjno mladino.

Župnišče je tako, da ni varno bivati v njem. — Pred tremi leti je svetna oblast prepovedala opravljati službo božjo v cerkvi, ne da bi poskrbela za popravo iste ali za zidanje nove. Lani se je cerkev posula. Bila je najlepša in največja stavba v občini: dolga osem, široka tri in visoka dva in pol metra.

Zaupajoč v božjo previdnost, začeli smo zidati novo cerkev. Posvečena je presv. Srcu Jezusovemu. Začeli smo, a dokončati ne mo-

remo. Cerkev je brez tlaka, brez oltarjev. Ena mizica, eno razpelo, dva svetilnika, to je vsa notranja oprava. Dne 27. jan. t. l. je strašna burja raznesla krov in poškodovala cerkvena okna. Poleg te nesreče imamo še 17.875.50 K dolga. C. kr. namestništvo nam je dovolilo pobirati miloščino. V teku enega leta nabrali smo po vsi Istri 465 K.

P. n. g.! V imenu Jezusovem vas prosimo, pomagajte nam, da dovršimo zapričeto delo v čast božjemu Srcu!

Ljudstvo je ubogo, a dobro in večinoma še nepokvarjeno. Hvaležno vam bo za vsak najmanjši dar.

Podpisani bo vsak prvi petek v mesecu opravljaj daritev sv. maše v čast presv. Srcu Jezusovemu za vse dobrotnike.

Darovali so iz Kranjskega č. gg.: Mih. Bogulin 20 K; Fr. Avsec 20 K; Hel. Uitz 20 K; Dr. J. Lesar, dr. J. Janežič, J. Smrekar, J. Karlin, dekanijski urad v Moravčah, J. Meršolj, J. Narobe, J. Kovic, F. Zbašnik po 8 K; And. Česenj 7 K; Jos. Lavrič 7 K; Al. Kummer, zbirko 6 K; F. Javševce, F. Kitak, St. Peharc, dr. A. Karlin, J. Jančigar, J. Sušnik, A. Kalan, J. Potokar, H. Sattner, J. Avbel, G. Rot, po 5 K; Ant. Jemec, J.

Sajovic, po 4 K; J. Pravhar 2·30 K; J. Hiersche, J. Aljaž, M. Okorn, J. Lesar, Sim. Zupan, Opatija Zatičina, J. Renier, A. Koblar, J. Vrhovec, županijski urad v Mirni Peči, J. Virant, župni urad na Jesenicah, po 2 K; Fr. Rajčevič 2·08 K;

A. Kocijančič, J. Benedičič, po 1 K. (Pride še.)
Bog povrni!

V Sočrgi, dne 12. febr. 1907.

Za stavbeni odbor: A. J. Budin, duhovnik.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Rim. Zemeljske ostanke pokojnega papeža Leona XIII. bodo v kratkem prepeljali iz cerkve sv. Petra v lateransko baziliko, kjer je že dogotovljen nagrobni spomenik. Kakor ob pogrebu Pija IX., tako se je tudi sedaj vlada ponudila, da hoče preskrbeti Leonu dostojen pogreb in sprevod ter mu izkazati vse običajne časti. Sv. stolica pa želi, da bi se vse mirno in tiho izvršilo. Najbrž bodo Rimci o pogrebu izvedeli še le potem, ko bo že vse končano.

Velike protikatoliške demonstracije so bile koncem februarja v Rimu pred spomenikom odpadnika Giordano Bruno. Združilo se je vse, kar je protikrščanskega v središču katoličanstva. Zvedavo občinstvo je pomilovalo rogovileže s črnimi zastavami. Je pač po vseh velikih mestih dosti take sodrge, ki raste, živi in umira brez vere in brez Boga.

V Lurdu se cerkvene zadeve niso nič izpremenile in se tudi ne bodo. Tarbski škof je lurške cerkve dal v najem nekemu lajiku, lurško jamo pa oskrbuje še vedno škof sam in njegovi kapelani. V vseh cerkvah se opravlja služba božja, kot poprej. To zimo so se izvršila mnoga olepševalna dela. Za pomlad in poletje je že nanznanjenih mnogo romarskih vlakov. — Katoliški zdravnik dr. Vincent v Lijonu je izdal poziv na vse zdravnike po Franciji, naj se izreko, jeli naj se Lurd zapre, ali ne. Že sedaj se je izjavilo 2350 zdravnikov, ki ugovarjajo in oporekajo; nekateri v imenu resnice in človekoljubja, drugi v imenu zdravnika in skrbi za zdravje, tretji se sklicujejo, da ni nobenga vzroka nastopiti proti lurški božji poti, kajti v 50. letih se ni nienkrat dogodilo, da bi bil kdo nalezel kako bolezen.

Vatikansko osobje. V Vatikanu je po najnovejšem štetju 425 prebivalcev. V tem številu so vsi papeževi uradniki cerkveni in vatikanski. Kar je svetnih uradnikov, imajo precejšnje družine. Vsi stanovniki skupaj tvorijo posebno župnijo, ki se imenuje župnija »apostolskih palač«. Župnik je navadno vsakokratni papežev zakristan. Za družine svetnih uradnikov in za žensko služništvo njihovo zidajo sedaj pri »Belvedere« novo poslopje po načinu vo'rašnic. Vsled tega se bo pridobilo v pravi papeževi palači dostj prostora, ki se bo porabil v praktične namene.

»Knezu glasbe«, velikemu skladatelju Pierluigi de Palestrina, bodo postavili v njegovem rojstvenem mestu poleg Rima veličasten spomenik. V odboru, ki mu načeluje kardinal Vanutelli, so poleg drugih odličnjakov tudi sloveči glasbeniki raznih narodov n. pr.: Perosi, Mascagni, znani P. Hartmann in vrhovni voditelj Cecilijanskega društva Fr. Ks. Haberl.

Velikanske župnije so v pariškem mestu. Največja šteje 120.000 prebivalcev; navadnih župnij po 70 ali 80 tisoč duš je pa cela vrsta. V najnovejšem času je kardinal Richard ustanovil v najbolj obljudenem delu Pariza kar šest novih župnij.

45.000 morilcev. V Ameriki vidno napreduje katoliška vera, a tudi nevera in krivoverstvo se širita. Strašna posledica brezverstva je, da se izvrši neverjetno veliko umorov. Tekom 5 let je bilo sodnijsko obsojenih 45.000 morilcev.

Svobodo oznanjajo — svobodo preganjajo brezverni kulturonosci na Francoskem. Ker je duhovščina stanovitna in edina v borbi za pravice sv. cerkve, hoče framasonska vlada na razne zvite načine doseči svoj namen.

Dolgo časa so se pletli pogovori, kako omogočiti pogodbe z župniki za brezplačno 18letno uporabo cerkva. Vlada je zahtevala, naj bi župniki, ki niso lastniki cerkva, prevzeli jamstvo, da bodo skrbeli tudi za popravo cerkvenih poslopij. S tem je nameravala doseči, da bi lahko uradno žala zapreti cerkve, ki bi jih župniki ne mogli opraviti. Dalje je vlada prepovedala, da bi se astavljali za župnike bivši redovniki. Pogajanja so se seveda radi tega razbila.

Vseh duhovnikov in bogoslovcev, ki so poklicani k vojakom je 5500; vložili so pritožbo.

Na Francoskem je sedaj toliko siromašnih duhovnikov, ker jim je vlada ustavila plače in pokojnine, da so ustanovili posebno društvo za preskrbovanje služb.

Zadnji čas so francoski listi jenjali pisati o kulturnem boju. Pravijo, da se za tem molkom pripravlja velik vihar, ki bo izbruhnil v zbornici. Nekaj poslancev namreč namerava započeti velik boj proti vladi zaradi pogrešene cerkvene politike. — V občini Raches so sklenili izgnati 102 leti starega župnika Gardennea, če ne plača najemnine. Duhovsko službo je izvrševal 45 let, — in sedaj mu še stanovanja ne privoščiijo.

Postni čas — čas pridig. Kakor znano, imajo po Italijanskem pred Veliko nočjo običajne postne govore po vseh večjih cerkvah. Rimski pridigarji se morajo predstaviti sv. očetu, ki jim sami dajo potrebna navodila in nasvete glede postnih govorov. Samo v rimskem mestu je nastopalo v tem času 22 govornikov; med njimi je bil 1 škof, 5 kanonikov, 4 frančiškani, 2 dominikanca, 3 kapucini, en jezuit in še nekateri drugi redovniki.

Vseučilišče v glavnem mestu Japonske. Očetje jezuiti so dobili pravico, da smejo v Tokio ustanoviti katoliško visoko šolo. To je gotovo uspeh poslanika, papeževega prelata O' Conella, ki je pred dvema letoma obiskal mikada kot zastopnik sv. očeta. Ker je umrl general jezuitskega reda, P. Martin, se je zadeva malo zavlekla. Redovniki iz družbe Jezusove bodo za profesorje na visoko šolo poslali ameriške in angleške moči, kajti Francozi izgublja'jo zaradi proticerkvene gonje tudi v inozemstvu mnogo veljave. — Doslej je bilo misijonsko delo na Japonskem pod vplivom Francoske.

Trdnjava katoličanstva je Alzacija. V pregovor je že prišlo, da je ta zgledna dežela vedno pošiljala Francozom »dobre vojake in dobre duhovne«. Danes je v francoski armadi 50 generalov, ki so rodom Alzačani; prav tako je 16

alzaških rojakov, ki so na francoskem ozemlju dosegli škofovsko čast. Med poslednjimi je tudi lurški (tarbski) škof S c h ö p f e r.

Tudi v Rimu biva stalno devet Alzačanov, ki so dosegli visoke duhovske časti.

Nagrobni spomenik. Ameriški milijonarji si lahko privoščijo tudi krasne in dragocene nagrobne. Tako n. pr. je dal neki A. Clark na rodbinsko grobišče sezidati kapelico podoben spomenik, ki stane čez pol milijona kron. Najdražji mavzolej pa ima neki Huntington. Zgradba na grobu je velikanska ter je izgotovljena iz belega marmorja. — Gotovo je lepa navada, če krase grobišča katoličanov pomenljivi in dostojni spomeniki in napisi. Vendar je po naši sodbi bolje nič. — kakor pa kakšen brezpomemben steber ali kamen, ali pa razbit križ s skoraj nedostojno podobo Kristusovo.

Kongres v proslavo Srca Jezusovega za švicarske katoličane se bo vršil v Puščavi (Marija Einsiedeln) v Švici dne 20. in 21. avgusta t. l.

Dragoceno monštranco in dva keliha so odnesli cerkveni tatovi v mestu Trier. Monštranca je iz 17. stoletja ter je vredna 48.000 mark. Tatova, ki sta že pod ključem, sta prišla v cerkev skozi podcerkveno grobišče.

Lakota. V ruski guberniji Kazan je hudo pomanjkanje in lakota; kmetje prodajajo svoje lastne hčere, da bi si rešili življenje. Turkmenci so pokupili že mnogo nesrečnih žrtev, ki jih prepeljejo v kavkaške pokrajine. Vsled lakote se širi skorbut in vročinska bolezen.

V Benečiji so imeli vesel dan na sv. Jožefa praznik; opravil je prvo sv. mašo v Prosnidu rojak, navdušen Slovenec č. g. Jožef Š k u r. Z novomašnikom dobe ondotni Slovenci novo slovensko moč!

Češki škofje so izdali skupni pastirski list, ki v njem pozivljajo volivce, naj glasujejo pri državnoborskih volitvah le za take može, ki bodo odločno nastopili proti svobodni šoli in za svetost zakona.

Iz Clevelanda v Ameriki. (Dva lepa dneva.) Že zadnjič sem vam sporočil, kako lepo napreduje naša nova slovenska fara »Žalostne Matere božje«.

Naj danes sporočim še o dveh lepih dnevih, katere nam je prinesel mesec januar, ki naj pričata, kako se med nami vzbujata krščansko življenje.

Svojo novo slovensko župnijo smo sicer postavili pod mogočno varstvo »Žalostne Mamke Marije« in njena krasna podoba nad oltarjem

kaj ljubeznivo joka z nami v naših obilnih težavah in trudih. Vendar nam je kar nečesa manjkalo v kapeli. Kaj pa? — »Še kipa presv. Srca Jezusovega nam manjka,« pripomnil je marsikdo. In res, tega smo še pogrešali! In v par dneh — dobili smo ga, krasen kip presv. Srca v moški velikosti. Dva izvrstna naša moža sta dala vsak pol in plačan je bil. 4. januarja, na prvi petek v mesecu, smo imeli prvič litanije presv. Srca. Skoraj polna kapela ljudij je bilo. Vendar slavnost blagoslovljenja kipa je bila določena na nedeljo. V soboto so prihajali rojaki kar trumoma in pomagali, da smo kip primerno okrasili. Zlasti pa so pokazali rojaki svoje veselje s tem, da so se obilno duhovno pripravili na ta dan. Celo popoldne skoro do 1. ure zvečer bila je spovednica oblegana in drugo jutro že od 6. ure dalje do prve maše ob 8. uri in po prvi maši do druge ob 10. uri. Precej jih pa niti opraviti ni moglo, ker niso prišli na vrsto. In kar je najlepše, to niso bile same pobožne ženice, ampak so bili to v veliki večini mladeniči in možje. Med njimi seveda — hvala Bogu, — marsikatera skesana, do zdaj izgubljena ovčica, ki morda, odkar je v župniji bil prepir, ni več prestopila cerkvenega praga. —

Poglavitna slovesnost je bila popoldne ob polu 3. uri. Kapelica je bila natlačeno polna. Najprej je bil slovesen blagoslov kipa. Nato je pa sledil navdušen govor o pomenu češčenja presv. Srca Jezusovega za nas rojake tu v Ameriki. Govornik je posvetil vso duhovnijo, stan za stanom presv. Srcu Jezusovemu in v imenu vseh mu obetal zvestobo do smrti. Nobeno oko pri tem posvečevanju ni ostalo suho. Po govoru smo zapeli po »kranjskem« načinu litanije presv. Srca Jezusovega. Kako je to rojakom dopadlo! Mnogi so skoro pozabili, da so daleč, daleč od mile domovine, ko so začuli po dolgem času zopet »kranjske« litanije. S kolikim navdušenjem je zato vsa cerkev odpevala: »O Jezus, Tvoje sladko Srce naj ljubijo, časte . . .« Po litanijah je pa vsa cerkev stoje zapela himno presv. Srca: Božje milostno Srce — k tebi dvigamo roke . . .

To je bil en naš lep dan v mesecu januarju.

Drugega smo imeli četrto nedeljo v mesecu. Naš rojak Josip Jenskovič iz Št. Jerneja je mislil, da bi se kaj lepo prilegal na nasprotno stran oltarja kip preč. Srca Marijinega. Hajd na delo! V treh dneh je zbral pri rojakih potrebno svoto. Kar je manjkalo, dodal je iz svojega. In tako

smo dobili še kip preč. Srca Marijinega enake velikosti, kakor oni presv. Srca Jezusovega.

Tudi tega smo slovesno blagoslovili četrto nedeljo januarja. Dekleta so se že cel teden preje trudile, da so preskrbele šopke in druge potrebne stvari, da se podoba primerno okraši. G. Josip Jarc je napeljal okrog kipa v podobi venca krasne električne lučice, tako da je po blagoslovu ves kip zažarel v čarobni razsvetljavi. Ljudstva se je vse trlo v cerkvi in zunaj cerkve. Ljudje drugih narodnostij, ki so slučajno zvedeli za to slavnost, so prišli gledat slavlje. Tudi več drugovercev je bilo poleg, ki niso mogli prehvaliti, kako je bilo lepo. Po blagoslovu so zapeli pevci pevskega društva »Save« tisto lepo Riharjevo: »O Marija, naša ljuba Mati, — Sprejmi milostno v Srce . . .« Vsa cerkev je pela navdušeno to pesmico. Na to je bil govor: »Slovenci in Marija!« In vsi smo sklenili ostati zvesti v češčenju preblaž. Device Marije po zgledu naših očetov, tudi tu v tujini. Sklenili smo, da se tudi mi oklenemo gesla, ki ga ima naš ljubljenski vladika, ljubljanski škof dr. Anton Bonaventura Jeglič: Po Mariji k Jezusu!

Nato smo zapeli litanije Matere božje zopet po »kranjsko« in odpevali tisto staro, vendar vedno novo »Marija k Tebi . . .« In ko smo odpeli, kar nismo mogli iz kapelice. Najraje bi bili kar tu ostali, tako lepo je bilo.

Vsi smo bili teh misli: Takih dni nam je treba tu v mrzli, materielni tujini. To je kruh za življenje našega srca!

Iz Bosne. V novi, daleč naokrog segajoči, katoliški župniji sv. Jožefa v mestu Prijedor, v dolini jugozahodne panoge kozarškega gorovja, je nastalo novo Marijino svetišče, mali jugoslovenski Lurd. Pet do šest ur dalje, v dolini jugovzhodne panoge istega kozarškega gorovja, se razprostira katoliška župnija Ivanska. V tem gorovju in tokavah bivalj so v dobi silnega turškega gospodstva v Bosni preubogi domači katoliški kristjani, na večinoma mršavih zemljiščih, kakor revna in mnogo stiskana turška raja. Zbirali so se k službi božji s svojimi duhovnimi pastirji iz reda sv. Frančiška na pokopališčih svojih rajnih, v gozdih, gajih ter v zatišjih stoječih malih, lesenih kolibah. V bližno-preteklih časih se je ta stara, preuboga župnija z verniki obilno pomnožila in sedaj treba je bilo v njeni sredini prostorne cerkve. Z obilnimi težavami, v velikem pomanjkanju in silnih naporih so reve začeli staviti prepotrebno župnijsko cerkev. Za patrono-zaščitnico te župnije izbrali so si že davno prej,

brezmadežno Devico Marijo. Lansko leto bila je ta hiša božja dozidana, toda brez zvonika, v notranjščini ne dovršena in vse najpotrebnejše ne napravljeno, ker ubožčekom je zmanjkalo vseh nujno potrebnih sredstev za to; sami s svojim imetkom je niso vstanu povse dovršiti. Pridobila se je mala podoba — soha — brezmadežne Device Marije iz slovenske Štajerske, (da bi tudi v slovenski Kranjski milosrčnost vzbudila in za prepotrebno cerkev kaj milodarov pridobila), trikrat v tem okraju v pobožni procesiji slovesno prenešana, prvo v cerkev sv. Jožefa, potem pa v mali naš Lurd, zatem pa v Ivansko. V Ivanski postavila se je sv. podoba v lepo ovenčan šator in so se pred njo opravljale pobožnosti. Tretjo nedeljo po veliki noči, na praznik varstva sv. Jožefa zbralo se je okolu Marijinega šatora več tisoč vernega ljudstva iz bližnjih in daljnjih krajev. Štirje redovni mašniki so se oblekli v cerkveno obleko, šest mladeničev je dvignilo lepo okrašeno nosilnico z milo Marijino podobo iz šatora na svoja ramena, ljudstvo se je uredilo v velkansko procesijo, opravljajoč zadružno in koralno sveto roženvenško molitev, vmes pa pevajoč svete pesmi, je spremljalo podobo naše presvete Gospe na holmec v novo cerkev. Od gora, hribov in gričev je veličastno odmeval svete pesmi glas: »Zdrava, zdrava, zdrava Marija!« Pred cerkvijo se je postavila podoba na lep prostor, ljudstvo jo je obstopilo, veleč, oče gvardijan je tukaj navdušeno govoril ganljiv govor. Zatem je bila sveta podoba prenešana v cerkev in postavljena v sredino pred prezbiterij, nato svečana velika služba božja, po evangeliju druga, a po zavživanju tretja pridiga. Po slovesni sv. maši šlo je verno, pobožno ljudstvo redoma se klanjat in poljubljat božjo in našo ljubo Mater. Zatem se je sveta podoba prenesla nad glavno oltarno menzo, na vzvišeno mesto in se izpostavila v češčenje. Take javne, veličastne in vzvišene Marijine slave to ubogo ljudstvo tukaj ni še videlo in skusilo; smelo rečemo, da tudi take javne zadružne cerkvene slovesnosti tukaj še nikdar ni bilo med razkolniki in mohamedanci. Tej enake pobožne slovesnosti pa se sedaj nadalje tukaj ponavljajo in mnogo pripomorejo k večji bogoljubnosti, češčenju preblažene Device Marije in h krščanskemu življenju. V imenu Marije Device pa prosimo lepo za milodarne pripomoči, da zamoremo to novo hišo božjo in Marijino dovršiti in v notranjščini spodobno napraviti. Dragi sinovi in hčere Marijine v njenih družbah, pripomagajte nam revam. — Rimo-katolički župni

ured Ivanska. Pošta: Banjaluka. Bosna. — Fr. Frano Valentič, župnik. — Opomba uredništva. Toplo priporočamo. Ker je pošta naznanjena, se darovi lahko naravnost pošiljajo. (Slike pa ne moremo prinesiti brez klišeja.)

P o d o m o v i n i.

Velik protestni shod zoper francosko razbojništvo je bil na cvetno nedeljo v Ljubljani v »Unionu«. Govorili so: Vrli krščanski mož, tovarnar Karel Polak, dr. Šusteršič, k sklepu pa presvetli knezoškof. Ljudstva se je vse trlo. — Morda prihodnjič kaj več o tem, ker naš list je bil že urejen, ko se je to godilo.

Naša društva, — sv. oče, — slovenski brezerenci. Sv. oče Pij X. so sprejeli v posebnem zaslisanju č. g. dr. E. Lampeta, ki se je mudil dalj časa v Rimu in se je pri tej priliki poklonil namestniku Kristusovemu kot zastopnik slovenskih katoliških društev. Ko je sporočil, kako lepo prospava naša slov. katoliška organizacija, so izrazili sv. oče svoje veselje nad tem ter podelili apostolski blagoslov vsem članom »Slov. kršč. socialne zveze«, katoliškemu tiskovnemu društvu, Leonovi družbi, Cecilijanskemu društvu, Obrambnemu društvu, Društvu sv. Marte in Marijaniškim gojencem. Dr. Lampe je pripomnil, koliko vrlih mladeničev je združenih v naših katoliških društvih; sv. oče so nato dejali: »Naj bodo pogumni in zvesti! Sporočite mladeničem »Kršč. socialne zveze«, da jih še posebej blagoslavljam.«

Slovenski dnevnik v Ljubljani, ki ga je cerkvena oblast prepovedala brati, se je norčeval, — ko je o tej zadevi poročal, — iz papeževega blagoslova, češ, da Slovencem »papeževega žegna ni treba.« Ljudem, ki tako pišejo, je seveda bolj mar ples v postnem času, ki ga s tako vnemo priporočajo v istem časopisu —! »Žegen« bode pa še bridko pogrešali.

Novi djakovski škof. V kratkem bo dve leti, odkar je blagopokojni slavni biskup Strossmayer za vedno zatislil svoje oči. Kakor se čuje, imenovan bo v kratkem nov škof v osebi dr. Angela Voršaka. Dr. A. Voršak († škofa Strossmayerja pomožni škof) je izmed vseh dosedanjih kandidatov najbolj priljubljen ter mu tudi sedanja vlada ne bo nasprotovala. Seveda pred sedmimi ali osmimi leti bilo bi drugače. Kakor je marsikomu znano, bil je on po želji Strossmayerjevi, a proti volji tedanje mažarske vlade za škofa posvečen. Hrvaškemu narodu more se le čestitati, ako v resnici ta mož zasede djakovsko stolico, kajti on

ni bil samo pomožni škof Strossmayerjev, ampak tudi dober osebni prijatelj njegov, navdahnjen z idejami njegovimi in marsikaj dobrega je škof Strossmayer storil po nasvetu dr. A. Voršaka. Tudi cela djakovska škofija brez razlike strank si želi edinole dr. A. Voršaka za svojega pastirja. Dal Bog, da se uresniči stari pregovor: »Vox populi, vox Dei«, glas ljudski, glas božji!

Osebnostne vesti. Premeščeni so čč. gg. kapelani: Franc Erzar iz Hrenovic v Košano; Janez Medved iz Košane na Dovje; Matija Okorn iz Dovjega v Žiri; Matej Ahačič iz Grada (Bled) v Hrenovice; Anton Tomelj iz Radovljice v Grad; Janez Erjavec z Dobrove v Radovljico. — Gospod Leopold Lenart je nameščen kot kapelan na Dobrovi pri Ljubljani.

Benediktinski zavod v Št. Pavlu v Lavan-tinski dolini bodo prenovili. Z delom prično že letos; stroški so proračunjeni na 400.000 kron. Kakor je znano, ima zavod tudi zgornjo gimnazijo, ki jo zdaj obiskuje 198 učencev.

Bomo videli. Nov list z imenom »Domače ognjišče« je jel izhajati v »Učiteljski tiskarni« v Ljubljani. Ker ga priporoča in usiljuje »Učiteljski Tovariš«, t. j. tisti mesečnik liberalnega učiteljstva, ki agitira za razširjanje umazane knjige »Pod spovednim pečatom«, v kateri se blati zakrament sv. pokore, — je pač treba, da smo oprezní.

Poleg tega pa imamo Slovenci že dolgo vrsto let, prav dobro urejevan, — dasi žal premalo poznan — list za odgojo mladine, namreč »Detoljuba«, ki je pisan po načelih krščanske vzgoje in stane le 80 vinarjev na leto. Urednik temu listu je spiritual M. Bulovec v Ljubljani.

»**Sirotinske svete**« so jeli ustanavljati tudi na Kranjskem. Namen jim je, skrbeti za telesni, duševni in нравni blagor mladoletnih, zanemarnjenih otrok. Sirotinski svetí imajo tudi nalogo, nadzirati varuhe otrok, ako zanemarjajo pravo vzgojo, obenem pa podpirati sodnijo v varstvenih zadevah.

Sloviti govornik in pisatelj P. Pólfka je imel deset dni krasne, jedrnate in času primerne posne govore v ljubljanski stolnici.

Prestopil je iz pravoslavne v katoliško cerkev g. Niko Čížmič. Obrede je izvršil v stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani č. g. dr. Jerše.

Potniki, ki se bodo udeležili 3. junja romanja v Lurd, bodo obiskali tudi slovečo božjo pot v Einsiedelnu na Švicarskem in Paray le Monial. V Lurdu se bodo mudili štiri dni. Vprašanja se

naslové na »Lurškij komité«, Dunaj IV./2. Trepelgasse.

V Mekinjah je bila v ondotnem uršulinskem samostanu preoblečena gdč. Karla Zehrerjeva.

Smrtna kosa. Na svoj godovni dan je bil pokopan častni kanonik dr. Matija L e b e n, bivši profesor in starosta duhovščine v ljubljanski škofiji. Rojen je bil v Naklem 1816. l. ter je deloval v službi 44 let. — V ljubljanskem »Leonišču« je pobrala smrt mladega duhovnika č. g. Jan. J e g l i č a. Posvečen je bil predlanskim ter je nekaj časa služboval v domači župniji Podbrezje, a ga je bolezen prisilila, da je stopil v pokoj. — Umrl je dekan in mestni župnik v Slovenski Bistrici na Štajerskem č. g. Anton H a j š e k.

Novo cerkev bodo zgradili v Prečini pri Novem mestu.

Na Visokem, župnije šenčurske je posvetil ljubljanski prošt mil. g. J. Sajovic, kot šenčurski rojak, nove zvonove. Domačini so priredili sijajno slovesnost.

Za stolnega kanonika v Gorici je imenovan č. g. Jan. L u k e ž i č, dekan v Komnu na Krasu.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Po noči med 4. in 5. aprilom bodo možje in mladeniči čistili presveto Rešnje Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. — Molili bodo 25. uro: za velikonočni praznik. — Zopet se úljudno vabite vsi cenjeni častivci presvetega Zakramenta, da se nočnega češčenja v obilnem številu udeležujete.

* * *

Ljubljana. Moška Marijina družba v Križankah. Poročati imamo izgubo spoštovanega uda naše družbe, gosp. Andreja Rovšeka, enega prvih domačih mojstrov podobarske stroke. Bu je ud naše družbe takoj od njenega početka. Zadnji čas ga je poleg obilnega opravila vedno bolj zadrževala od rednega obiskovanja shodov nevarna bolezen, ki jo je že dalj časa čutil v sebi. Mladi mož bi bil rad živel le še zato, da bi bil še kaj s svojo umetniško roko ustvaril za božjo čast, tako se je izrazil družbenemu vodju na smrtni postelji. Pristaviti moram še to, da je po lastni izjavi še le na smrtni postelji docela precenil srečo, da sme umreti kot ud Marijine družbe. Njegova zadnja družbi dana obljuba je bila ta, da ga v slučaju ozdravljenja nobeno delo ne odvrne od rednega udeleževanja družbenih shodov. Družabniki Marijini, umirajoči sodrug vam je tedaj povedal, kaj da je pogoj povoljnega napredka na-

ših Marijinih družb. Nobenega shoda tedaj ne opuščajte iz malomarnosti! Umrlega sodruha je družba v nepričakovano močnem številu z družbeno zastavo spremila k zadnjemu počitku. — Kljub redkim poročilom naša družba ni brez življenja. 120 mož in mladeničev broječa družba se v povprečnem številu 80 do 90 redno udeležuje dvakratnih mesečnih cerkvenih shodov. Večina neobiskujočih je zadržana vsled stanovskih po-

točka za premalenkostno!) pridobiva družba na ugledu, s časom pa tudi na prijateljih in udih. — Letošnjo zimo so se družabniki s svojimi družinami vred sešli enkrat k zabavnemu večeru. Ni bilo bogve kakega sijaja, pač pa dokaj pristrčne prijaznosti, ki bo tudi njih posamezne družine malo bolj spojila. Pripravljamo za letos že tudi svojo božjo pot, da vam kar naprej povem, k žalostni Materi božji v opatijski cerkvi v Zatičini.

Zalostna Mati božja na Kalvariji v Jeruzalemu.

slov. Poleti pričnemo zopet z izvencerkvenimi shodi, ki so zlasti za tukajšnje razmere velike važnosti. — Z zglodom družba blagodejno vpliva. S skupnim svetim obhajilom, z lepim, jasnim in počasnim izgovarjanjem pri skupnih molitvah, in ne v zadnji vrsti s spoštljivim poklekovanjem pred svetim Rešnjim Telesom, — kakor ga sveta cerkev predpisuje (prosim, naj se ne smatra ta

Gospod urednik, ali so naše nade ali vsaj želje upravičene, da bi vsakoletna božja pota naše družbe kmalu za ljubljansko krščansko moštvo sploh pridobila pomen romanja dunajskih krščanskih mož v Marijino Celje! Oprostite, če smo preveč domišljavi, delovati pa hočemo nato. Molimo in delajmo skupno za povzdigo marijanske misli v našem narodu!

Sv. Miklavž pri Ormožu. Tukaj smo letos obhajali sv. misijon, ki ga še nikdar ni bilo pri nas. Dobro ljudstvo je hotelo sicer zelo prostorno cerkev razgnati. Čisto drug duh veje zdaj po naši župniji. Že dolgo časa smo mi mladi zavidali sosedne župnije, kjer imajo Marijine družbe, več nas je bilo vpisanih tudi drugje; pred sklepom sv. misijona, na Svečnico, pa smo tudi mi dobili svojo Marijino družbo. Takoj se nas je oglasilo 234 deklet in 117 mladeničev, ki smo z navdušenjem obljubili, da hočemo biti Marijini zvesti otroci. Boli nas samo to, da je še vedno nekaj deklic, ki niso z nami, in da še nekaj fantov hodi naprej v slabo družbo in prebira slabe časnike! Slaba tovarišija je največje zlo za mladino.

Sv. Križ pri Belih vodah. V romarski cerkvi sv. Križa pri Belih vodah se prično romarski shodi dne 12. sušca, t. j. na dan sv. Gregorija in se bodo vršili te-le dneve: 1. Na dan sv. Gregorija, 2. na sopraznik Marije Device sedem žalosti, 3. na sopraznik najdbe sv. križa, 3. maja, 4. na binkoštni ponedeljek, 5. na sopraznik Srca Jezusovega, 6. na peto nedeljo po binkoštih, takozvano lepo nedeljo, dne 23. junija, 7. na sopraznik sv. Janeza Krstnika, 8. na sopraznik svete Ane, 9. na sopraznik povišanja sv. križa, 14. sept., 10. na rožnivenško nedeljo, 11. v petek po soprazniku vernih duš, 8. novemb., in sklepni shod na sopraznik sv. Katarine, dne 25. nov. Pred vsakim shodom bodo v predvečer slovenske večernice s pridigo, na dan shoda pa slovesni sveti opravili. Razen tega bodo tudi skozi celo leto vsak četrtek zvečer večernice in v petek ob 7. uri sveta maša z dvema blagoslovoma.

Iz Borovnice. Dne 7. januarja je zatisnila oči za vedno 26-letna Marijana Gantar. Bila je zelo dobra hči Marijina. Večkrat je prejela svete zakramente in tudi k molitveni uri je rada hodila, dokler je mogla. Sosestre so jo ob obilni udeležbi spremile na pokopališče in ji zapele v slovo.

Iz Trstenika. Tu se je ustanovila začetkom leta 1907 družba treznosti. Pristopilo je do sedaj: Možje 3, mladeničev 7, žená 12, deklet 22. Popolni zdržneži so 3. Uspeh ni velik; upajmo, da se še drugi udje oglasijo. Vendar sedaj je! Marsikdo si pravi: prav je tako, le zavezati se nočem! Marsikomu se zbudí želja, da bi ne pil, če tudi le bolj pohlevna želja. Da pa je nekaj sadu, kaže recimo to-le: Gospodarju se ponudi žganja. »Ne bom pil!« odgovori. — »Ali res ne?« — »Res ne!« — »Zmeraj težko delam in se malo postim, naj bo to za post, da vsaj v postu ne bom pil žganja!« — Nekemu fantu, ki je pristopil, so siroveži

s silo vlivali žganje v usta, a izbrusil ga je iz ust. — V tem oziru je res veliko dela! Pa — ali naj pri tem požaru mirno gledamo, kako se hiša za hišo vžiga? Pristopa več ženskih . . . Raje bi imeli moške . . . pa tudi žene, zlasti matere bodo lahko veliko dobrega storile. Kljub vsem težavam ne odjenjamo — naprej mora iti!

Iz Višnje gore. Dne 8. marca smo spremile k večnemu počitku zgledno in priljubljeno Marijino hčerko Antonijo Zupančič, staro 17 let, že šesto izmed naše dekliške Marijine družbe, ki se je pa rada preselila iz te solzne doline k svoji ljubi Materi. Z zastavo in z gorečimi svečami smo prišle družabnice spremit svojo sestro in ji zapele dve žalostinki v slovo.

Iz Koprivnika dobite redkokdaj kak glas. Kar se vpeljuje po deželi, skušamo uvesti tudi po naših planinah. Imamo Marijino družbo. Deklice pridno prihajajo k mesečni spovedi in k shodom. Imamo III. red, ki jako lepo napreduje, tudi v izobraževalno društvo pridno prihajajo možje in mladeniči. Od 26. januarja do 4. februarja pa smo imeli sveti misijon. Vodila sta ga gg. lazarista Kitak in Šporn. Ljudje so prihajali prav pridno kljub mrazu in zametom, katere je veter vsak dan na novo napravljaj. Pa vse to ljudi ni zadrževalo. Ogrelji so se od prelepih govorov in milosti božje, da mraza niso čutili. In čim dalje je trajal misijon, tem več je bilo obiskovalcev, tem gorkejša cerkev, tem večje veselje in zadovoljnost je sijala z obrazov.

V Podragi je umrla Marijina hči in tretjerednica Vincencija Žorž. V bolezni je veliko trpela, a bila je zgledno vdana v voljo božjo. Sosestre društvenice so ji priredile lep pogreb, katerega so se udeležile tudi nekatere tretjerednice iz sosednjih župnij. Družbene sv. maše, ki se je za umrlo opravila, so se društvenice udeležile in v nedeljo po pogrebu so za pokojnico eno molitveno uro odmolile.

Ljubljana. Za I. dekliško Marijino kongregacijo pri uršulinkah smo 18. marca blagoslovili lepo, novo družbeno sliko. Slika je kopija (posnetek) čudodelne slike iz samostana Trnita dei monti v Rimu. Predstavlja nam Marijo pod imenom »Matj čudovita« v dobi kakih 13 do 15 let. Marija sedi pri delu in prede, pred njo v košari leži napol odprta knjiga, iz katere je prej brala in premišljevala: na desni v lepi vazi stoji lilija, ki se nagiblje k Mariji. Marija občuduje njeno deviško lepoto, se zamisli, — koželj ji pade iz rok, drži le še za tresočo nit. V ozadju se širi rimska kampanja in gore Lacija.

Nad vse primerna je ta podoba ravno za to kongregacijo, ki kaže mladim dekletom, kako morajo preživeti svoja mlada leta: ljubijo naj samoto, rade molijo, pridno delajo in skrbe posebno za svojo lilijo nedolžnosti. Morda bomo o Materi čudoviti še kaj več pisali.

Sent Vid na Dolenjskem. Nedavno nam je bila odvzeta iz Marijine družbe Marija Kepa iz Sobrač. Mirno in tiho je bilo njeno življenje. Bila je v družbi od prvega začetka in tudi v tretjem redu, da ne omenim drugih bratovščin, katere je vestno opravljala. Z največjim veseljem se je udeleževala sv. zakramentov in od veselja je poskakovala, kadar je bil blizu društveni shod. Umevno je torej, da je težko pričakovala sv. misijona, ki smo ga imeli. V četrtek snažila je ravno čevlje, da se odpravi do farne cerkve k misijonski pobožnosti, kar jo nenadoma zgrabi silna notranja bolečina. »Umreti bo treba,« zaklicala je še enkrat z močnim glasom, »brž po gospoda!« in blaga hčerka Marijina je stala pred nebeškim Sodnikom. Pokojna sosedra bila je res vzor Marijinega dekleta; imela je odprte roke in odprto srce za vsakega, ki je potreboval njene pomoči. Žalost naša za drago tovarišico se ne da popisati. — O kolika je razlika med pogrebom drugih deklet in pogrebom Marijinih hčera, to se ne da povedati!

Od 14. do 21. februarja smo imeli tu sv. misijon. Vodili so ga štirje čč. oo. jezuitje iz Ljubljane. Cerkvenih govorov smo se udeleževali ves čas v prav obilnem številu. Kljub slabim zimskim potom in neugodnemu vremenu smo radi prišli dve in še več ur daleč. Tudi premilostljivi g. knezoškof so prišli iz Ljubljane pomagat spovedovat. Zaključili so celotedensko pobožnost velečastiti pater Gerard, opat zatiški.

Naše društveno življenje se lepo razvija. Okrog 450 udov šteje družba, res velikansko število, in vendar ni čuti o nikakih prepirih ali posebnih prestopkih. Tako je prav!

Polenšak na Štajerskem. Vselej željno pričakovani »Bogoljub« zahajaš tudi na Polenšak, krasni kraj v spodnjih Slovenskih goricah, katerega vidiš na bregu vozeč se v črti Ptuj-Ljutomer. Tuka je starodavna božja pot Marijina, zlasti 2. julija; tukaj je že ustanovljena, kakor malokje, Marijina družba za vse stanove, može, žene, mladeniče in dekleta. Kakor se v središču Slovenskih goric Marijini otroci shajajo pri slavnoznanji Sv. Trojici, tako se tudi pri Devici Mariji na Polenšaku večkrat zbirajo Marijini otroci iz sosednih župnij. Nepozabljiva ostane Marijini

družbi in vsem navzočim lanska nedelja Imena Marijinega; bilo je blagoslovljenje nove lurške kapele pri cerkvenem vinogradu na Kamenšaku, četrta ure od Polenšaka, kjer je bilo osem duhovnikov ter obilna množica vernikov. Cel drevo-red majev, okinčanih z rožami, venci, podobami in zastavami, je stal v čast lurški Materi božji. Marijine deklice pridružile so se Polenškim, ter je bila dolga vrsta svatic, spremljajoča lurško Marijo v novi Marijin dom. Po večernicah in lurški pridigi veleč. g. dekana Cafa, nekdanjega lurškega romarja, nastala je grozna nevihta z nalivom ter ovirala, da smo šele ob solnčnem zatonu prišli k novi kapeli, katero so mil. g. prošt ptujski J. Flek blagoslovili. Ljudstvo je bilo kljub dežju prav veselo in pobožnega obnašanja; tako so napravili č. g. župnik Marijinim otrokom nepozabljiv vesel dan, a župljani postavili lep spomin petdesetletnice lurške brezmadežne Marije.

Podbrezje. Lepo je gledati spomladi drevo v cvetju in zelenju, a ni treba baš posebnega viharja, že stoji drevo, ki je razveseljevalo s svojim svatovskim oblačilom vso okolico, velo brez cvetja in zelenja. — G. Ivan Jeglič se je rodil leta 1879. v Podbrezju na Gorenjskem. Pozneje je odšel v Ljubljano, kjer je bil gojenec Alojzijevišča. S svojim vedno veselim obličjem in blagim srcem si je pridobil srca tovarišev in predstojnikov. V semenišču se je vestno pripravljaj za svoj poklic. V počitnicah je rad pohajal na gore, kjer si je nalezal kal bolezni. L. 1905 je bil posvečen v mašnika, služil je nekaj časa v domači fari kot pomočnik, nekaj mesecev pred smrtjo pa je stopil v pokoj. Iz Leonišča so ga pripeljali domov in ga položili v lepem, mnogoštevilnem sprevodu na domače pokopališče 28. febr. G. profesor dr. Debevc je povdarjal v prisrčnem nagovoru, da za pokojnikom ne žalujejo samo sorodniki, temveč tudi Cerkev, ki je z njim izgubila vzornega duhovnika, ki si je s svojim lepim zgledom postavil v srcu svojih domačinov trajen spomenik.

Sv. Vid nad Cerknico. Od 4. do 9. marca smo imeli duhovne vaje. Vsak dan zjutraj je bil govor in sv. maša, med katero jih je vsak dan pristopilo veliko k sv. obhajilu. Popoldne bil je zopet govor in litanije. Verniki so se pridno udeleževali božje službe in z veliko vnemo prejemali sv. zakramente.

Kolovrat. Dne 3. t. m. se je pri nas ustanovila Marijina družba za mladeniče. 15 je bilo sprejetih. Število sicer ni posebno veliko, a za

začetek zadostno. Glavna stvar je, da se je sploh začelo; led je prebit. — Tudi dekliška Marijina družba postaja živahnejša. Dekleta seveda, kakor povsod, tudi tukaj nočejo zaostati za mladeniči. V zadnjem času je bilo sprejeto lepo število kandidatinj.

Podčetrtak. Klečanje ali pobožnost večne molitve imamo pri nas vsako leto dne 20. in 21. svečana. V veliko veselje sta nam odločena dva dneva, akoravno naša župnija šteje komaj 1000 duš. Kakor predlanskim, ko se je ta pobožnost začela, in kakor lani, tako so tudi letos presv. Rešnje Telo molili od 6.—9. mož'e, od 9.—12. mladeniči, od 12.—3. žene, do 3.—6. zvečer dekleta. Vmes pa so se vrstile še druge pobožnosti. Zjutraj po izpostavljenju sv. maša s petjem, ob 10. pridiga s slovesno sveto mašo, ob 3. popoldne pridiga in ob gotovih odmorih petje evharističnih pesmi. Udeležba je bila velikanska in je nad 600 ljudi pristopilo k mizi Gospodovi!

Iz Št. Jerneja na Dolenjskem. Omislili smo si lepo dekliško zastavo; sedaj si jo nameravajo še mladeniči. Za 50-letnico smo dobili za družbeni oltar kip brezmadežne M. D. Skupne shode smo imeli dvakrat v domači fari pri Mariji na Tolstem vrhu, dvakrat na Slinovcu, enkrat na Brezjah. — Vsak mesec imamo shod; ob Marijinih praznikih skupno obhajilo; dvakrat v letu sprejem novih udov. Dekleta so večinoma že vsa v družbi, s fanti gre malo bolj trda. Žal, tudi pri nas moramo ruvati ljuliko iz pšenice. Letošnji predpust se je omožilo 10 deklet iz Marijine družbe in 2 mladeniča. Umrli pa je bivša družabnica Neža Brišar, Bila je zgled dekletom. In tudi kot žena ni opustila svojih pobožnih navad; pristopala je vsak mesec k spovedi. Trpela je hude bolečine, prenašala jih je vdano in z veseljem, čeravno ji je krčevito stiskalo srce, zapustiti dva mala otroka in domače žalujoče, ki so vsi bili tako v lepi slogi med seboj. Čeravno žena, spremile smo jo polnoštevtilno k zadnjemu počitku in darovale zanj sv. obhajilo.

S Studenca pri Krškem. Predpustom smo imeli dve poroki iz Marijine družbe. Tovarišice smo jima zapele v slovo. Vsako leto se jih nekaj omoži, pa tudi vsako leto je nekaj sprejetih. Smrti še nismo imeli v družbi.

Iz Most pri Ljubljani. Hud boj bijemo tu v bližini mesta za bogoljubno življenje. Vse hoče častiti Boga »Bala«. Pa dekleta Marijine družbe dobro drže Mariji storjeno obljubo. — Ljudje vendarle vedno bolj spregledujejo, kaj je prav in dobro. Pri nas je bila dobro obiskovana gostilna,

ki je imela katoliške časnike. Razmere v hiši so se spremenile; prišli so vanjo brezverski časniki, in — danes je gostilničar sam v hiši. Tako je prav! Skoro bomo lahko rekli: Ako bi hotel kdo pri nas brati slabe časnike, jih bo moral iskat iti v drugo občino.

Iz Komende. Predpustom smo imeli za obé Marijini družbi duhovne vaje, ki so se jih udeleževali tudi drugi verniki. Vodila sta jih dva oo. jezuita. Duhovne vaje so imele tudi ta namen, da se nekoliko zadosti Bogu za predpustne grehe. Obhajancev je bilo čez 900, med temi precejšnje število moških.

Iz Sostrega. Pustno nedeljo je umrl pri nas mladenič, ki je že 18-leten zapravlil zdravje in še kaj drugega. Nobenega njegovih tovarišev ni bilo k njegovi smrtni uri. In ravno pustne dni je ležal na parah. — Kako živ opomin njegovim tovarišem, ki še okrog noré in ne pomislijo, da bo tudi nadnje kmalu prišla bleda smrt! . . .

Iz Kamenj na Vipavskem. Dne 8. decembra je bilo v Marijino družbo nanovo sprejetih 16 deklet. Ustanovljena je bila družba l. 1899. Pristopilo je takrat 28 družbenic. Vseh do zdaj je bilo sprejetih 128, umrlo jih je 9, poročilo se jih je 18, izključenih je bilo 15. — 14 članic je v drugih krajih v službi. 3 družbenice so čutile poklic za redovni stan, pa razne zapreke so jim to zabranile. — »Bogoljubov« imamo naročenih 22. Preč. g. župnik so nam ustanovili »Čebelico«, pa žalibog, da mnoga dekleta se niti ne zmenijo za njo. Sestre! Dolžnost naša je, napredovati in podpirati vsako dobro stvar. Imamo tudi mladeniško Marijino družbo. Fantje! S srčnostjo pravih Marijinih junakov vneti za vse dobro stopajte pred nami, šibkimi dekleti. Vi, kateri se ponašate z odločnostjo, ne bojte se predstaviti se s sliko Brezmadežne na prsih pred »naprednjake«, katere v oči bode napredek v dobrih stvareh. Le korajžno naprej!

Nove knjige.

Pastirski listi. Spisal, zbral in priobčil dr. Michael Napotnik, knezoškof lavantinski. V Mariboru 1907. — Debela knjiga, broječa 786 strani, prinaša celih 45 pastirskih listov in sicer 31 izpod peresa visokega izdajatelja samega do ljubljenskih Lavantincev, 14 pa skupnih listov avstrijskih škofov, ki so postali prevzvišenega izdajatelja last deloma s sodelovanjem, deloma s podpisom. Ob koncu knjige zanimiv »Prinos k zgodovini imenovanja, potrjenja in posvečenja vsakočasnega knezoškofa lavantinskega po kne-

zonadškofu solnograškem.« Bogata zakladnica prelepih nauk v izbrani obliki, — dragocen spomin Lavantincem in vsem Slovencem od skrbnega nadpastirja.

Sveta vojska, II. izdaja. V poldrugem mesecu se je razprodala I. izdaja, 5000 izvodov; dokaz, da knjižica ni slaba. Šlo je zato tako hitro, ker so goreči duhovniki naročali po 100, tudi po 2 do 300 izvodov in jo delili ljudem po naročilu »Razpečajte, razdelite, razmečite jo med ljudstvo!« — Opozarjamo nanjo tudi izvenkranjske duhovnike in ljudstvo, po Štajerskem, Koroškem in Primorskem. II. izdaja se je tiskala v 10.000 izvodih; torej jo je lahko dobiti. Knjižica je pisana brez pretiravanja, toda živo; zanimive slike jo še bolj poživljajo. Torej po njej!

Ljudske knjižnice I. in II. zvezek se dobita zdaj skupaj vezana. 144 + 149 strani. Cena 3 K. Dobiva se v Katoliški bukvarni. Kdor pošlje denar naprej, dobi poštnine prosto.

»Bogu, kar je božjega!« Tako je naslov molitveniku, ki ga je sestavil naš znani in prijazni pisatelj župnik Fr. S. Finžgar, in je izšel te dni v Katoliški bukvarni v Ljubljani. Kaj naj rečemo o njem? — Knjižica je tako drobna, da jo komaj čutiš med prsti. In vendar ima na 155 straneh vsebine mnogo več, kakor bi človek sodil na prvi pogled. Vedeli smo, da Finžgar ne bo kaj slabega napravil! Molitvenik ima vse potrebne oficerne molitve — čveterne litanijske, križev pot itd. — zraven pa še obilo drugih molitev. In te molitve so dobro premišljene, globoko občutene, jedrovite; zdrava, krepka hrana; večinoma posnete po molitvah in spevih sv. Tomaža Akvinca. Vnanja oblika je jako lična. — Molitvenik je namenjen v prvi vrsti izobražencem, katerim bodi toplo priporočen. Pa tudi drugim, ki si ne želé obilnejših molitev, bo dobro služil. Dobiva se v Katoliški bukvarni v različnih vezavah in cenah od 1 do 3 kron, s poštnino 10 vinarjev več.

Zdaj pa, ko smo ta novi molitvenik po za-

slugi priporočili, zdj se, da je potrebno, da izrečemo tudi od več strani izraženo misel in željo: Zdaj imamo za en čas novih molitvenikov dovolj. Naj se preveč novosti na tem polju ne producira!

Ugodna ponudba. Na ovitku našega lista nanzanja »K a t o l i š k a B u k v a r n a v L j u b l j a n i«, da je znižala do 31. maja ceno nekaterih nabožnih knjig, katerih mnoge so vredne, da o njih posebej spregovorimo. Najbolj pa priporočamo:

FILOTEJO SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA.

To je res zlata vredna knjiga, ki ima namen pokazati med svetom živečim ljudem najlažjo in najzanesljivejšo pot proti nebesom; pisana ni strogo, temveč vpliva le tolažilno in pomirljivo. Čitaj pridno to knjigo; videl boš, kako lahko je služiti Bogu, četudi živiš sredi hrupnega sveta. Spisal jo je pred 300 leti sveti Frančišek Saleški v francoskem jeziku, v slovenski jezik jo je pa predstavil prečast. gosp. prof. Anton Kržič.

Kupite si torej to knjigo vsi bogoljubni bralci, saj stane lepo vezana samo K 1.50, boljše ne morete porabiti denarja. Prebirajte knjigo počasi vsak dan ali vsak teden le en odstavek. Kdor bo knjigo enkrat prebral, bral jo bo gotovo tudi drugič in še večkrat. Papež Aleksander VII. piše kot kardinal o tej knjigi sledeče: »**Filoteji škofa Saleškega, ki je najboljša voditeljica na stezi čednosti, se imam zahvaliti za poboljšanje svojega življenja. Že dvajset let jo prebiram in se trudim, da bi v dejanju izvrševal nje navodila; a nisem se je naveličal, marveč še tem ljubša mi je, čim večkrat jo berem. Če je kaj hvalnega v mojem življenju, se imam zahvaliti tej knjigi. Vedno se mi zdj nova, ker zmiraj kaj več dobim v nji, kadar mi zopet pride pred oči.**«

Razen tega priporočamo za pobožne dekleta in žene: »Nevesta Kristusa.« Za ude tretjega reda sv. Frančiška: »Pot v nebesa.« Za odraslo mladino: »Rafael.«

Ne zamudite te prilike in naročite takoj.

Drobtine.

Zelja se mu je izpolnila. V »Rožni dolini« (Rosenthal) na Češkem je bila zbrana družba pivcev. Med njimi je bil tudi delavec, ki je svoje imetje zapustil za socialno-demokratske namene. Med pogovorom se je izrazil takole: »Da bi le mogel umreti pri kozarcu piva!« Komaj je do-

govoril, pade mu pipa iz ust in kvarta iz rok. Sklonil se je, — in ni bil več med živimi.

Vozni listek. Grški kralj je bil sprejet nedavno v Rimu od papeža. Kralj je izreden prijatelj zgodovinskih posebnosti; obiskal je Pija X., ko je bil še kardinal in patrijarh v Benetkah.

Pri zadnjem obisku ga je sv. oče presenetil s tem, da mu je pokazal vozni (retour) listek, ki ga je bil kot kardinal Sarto kupil, ko se je bil podal k volitvi papeževi v Rim. Rabiti ga seveda ni mogel več, ker je bil sam izvoljen za namestnika Kristusovega. — Vidj se, da sedanji papež ni nič slutil, kolika čast ga je čakala v Rimu.

»Očenaš«. Neka tvrdka na Vzhodu je izdala »Očenaš« v 400 jezikih. Pri sestavljanju so sodelovali prevajalci iz vseh delov sveta.

Sodba ljudi. Mnogi družabniki ne dosežejo pravih uspehov, ker jim je preveč merodajna sodba, ali graja ljudi. Kdor deluje za čast božjo in izveličanje duš, naj ne gleda ne na levo, ne na desno, ampak na voljo in postavo božjo.

»Sodalitas« se imenuje Marijina družba v latinskem jeziku, kar pomeni prijateljsko zvezo ali družbo. S tem je pa tudi izražena ena temeljnih lastnosti, ki na nji sloni Marijina družba namreč pravo in odkritosrčno prijateljstvo, ki se ne kaže le v laskavih in sladkih besedah, ampak osobito v skrbi za medsebojni dušni prospek in blagor.

Praznoverstvo v svobodomiselnem Berlinu. Prvostolica Prusije in Nemčije, veliko milijonsko mesto Berlin se baha s svojo prosvitljenostjo in napredkom in pa brezverstvom. A ravno v Berlinu je praznoverstvo jako razširjeno. Berlinški listi poročajo, da je takih žensk, ki prorokujejo prihodnost iz kart, iz podob vlitiga svinca in pa čarovnic v Berlinu več sto. Po svet hodijo večinoma posli in delavci berlinskih predmestij. Čarovnice novega časa že znajo svoje prorokovanje tako prikrojiti, da nekaj uganejo. Med služkinje in pa med delavske žene širijo kar javno tiskane pozive, po katerih se priporoča ta ali ona čaravnica. Trdijo, da kdor enkrat obiše čaravnico, stori to še večkrat. In zdaj se pojavljajo v modernem Berlinu tudi moški čarovniški preroki, ki delajo konkurenco copricam.

Važno za bolnike. Doslej so smeli sv. obhajilo sprejeti bolniki, če niso bili tešč, le kot sv. popotnico za pot v večno življenje. Zato se je včasih zgodilo, da so morali nekateri bolniki, ki niso mogli biti tešč, dasi niso bili za smrt bolni, dolgo časa ostati brez sv. obhajila. Sv. oče Pij X. je z ozirom na to dovolil, da sme bolnik enkrat ali dvakrat na mesec prejeti sv. obhajilo, četudi je prej kaj zavžil, — ako je že mesec dni na bolniški postelji in ni upanja, da bi se mu zdravje kmalu povrnilo, in če ne more od polnoči naprej do sv. obhajila tešč biti.

Za duhovnike, ki imajo pravico maševati v domačih molitvenicah in za bolnike, ki bivajo v hišah, kjer se hrani Najsvetejše, — velja ista pravica za vsak teden.

Posnemanja vredno. — V kroniki ali zgodovini Marijine družbe v mestu Iperu se bere iz leta 1906, da je neki mlad družabnik opazil, da se več tovarišev ni nič kaj spodbudno vedlo med službo božjo. Kaj si zmisli modra glava? Nabere celo vrečo raznih molitvenih knjižic in jih prinese v šolo. Na profesorjevo vprašanje, kaj hoče s to krošnjo, odgovori, da je prinesel nekaj knjig za tiste učence, ki nimajo nič molitvenikov in ki ne vedo, kaj da bi delali med službo božjo, da bodo imeli kaj pobožnega brati. — Bi tudi marsikje drugje ne bilo škoda, pa bi bilo najbrže treba še močnejših pripomočkov.

Zgled pokorščine družbenemu predniku. — V letnem poročilu Marijine družbe v dijaškem zavodu v Luksemburgu iz leta 1609. se bere, da je bil neki družabnik hudo obolel, da je komaj še govoril. Zdravniki so mu svetovali, naj spremeni zrak in gre domov. Že je bil pripravljen konj in hlapec za pot. Mladenič pa je venomer trdil, da brez dovoljenja družbenega načelnika ničesar ne stori; da noče spolniti svoje volje, ampak le načelnikovo voljo. Ko je predstojništvo za to zvedelo, se ni moglo odločiti, dobremu družabniku dovoliti, da naj bi smel odpotovati. Gojenec takoj naroči, naj hlapec le odide s konjem, on da ne pojde. Bog pa je poplašal njegovo pokorščino. Že čez dva dni je ozdravel in mogel v cerkvi Boga in bl. Devico zahvaliti za podeljeno milost. — To je bila stroga pokorščina. Da bi le vsi naši načelniki ali predniki spoznali svojo odgovornost in svojo častno službo tudi častno opravljali! Ložje je biti pokoren, kot biti dober načelnik ali načelnica!

Dogodek iz življenja rajnega papeža Leona XIII. Rajni papež Leon XIII. ni bil posebno velik prijatelj zdravil. In zato je imel njegov osebni zdravnik dr. Laponi mnogokrat težave s svojim pacientom. Enkrat je zapisal papežu neke praške proti prehlajenju, ki bi jih naj vžil med govorjenjem. Papež je imel ravno ta dan avdienco in navzoč je bil tudi dr. Laponi, ki je zapazil, da postaja Leon XIII. hripav. Da opozori visokega svojega pacienta na to, je sam pokašljaj in pokazal na svoje grlo, da opozori papeža na svoj predpis. Dejansko je papež Leon XIII. zapazil Laponijevo zvijačo in ga poklical k sebi, skrbno

potegnil škatljico s praški iz žepa in jo ponudil pristrčno Lapponiju z besedami: »Doktor, čuli smo, da kašljate. Želite li prašek?«

Lahovčah. — M. S. iz Dobrove. — I. Lempe na Vranskem. — A. B. M. v Metliki za tri čudovite slučaje očitivne božje pomoči.

Odpustki meseca aprila 1907.

3. Sv. Benedikt Filadelfski. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

4. Četrtek, 1. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. R. Telesa.

5. Petek, 1. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogojem; c) udom bratovščine presv. R. Telesa kakor včeraj.

7. Nedelja, 1. v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

16. Sv. nadangel Rafael. Popolni odpustek za vse tretjerednike, ki svoje obljube ponove ta dan ali prvo nedeljo potem, ako so ta dan zadržani.

24. Sreda. Sv. Fidelis. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

27. Sobota. Sv. Peregrin. Popolni odpustek udom bratovščine žalostne Matere božje.

28. Nedelja. (Zadnja v mesecu.) Zvel. Lukezij. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 24. Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče in njih zlata maša. — Cerkev na Francoskem — Volitve v državni zbor; edinost avstrijskih katoličanov. — Boj zoper nenravnost. — Boj zoper pijančevanje — Edinost katoličanov v Italiji. — Naši izseljenci. — Misijoni in misijonarji.

Zasebne zadeve: Neka žena za ozdravljenje. — Dva moža, vdana kletvini, jezi in pijači. — Spreobrnjenje dveh družin. — Neki mož, da bi opravil velikonočno spoved. — Bolna Marijina družabnica (Šm). — Neka že 4 leta bolna revna žena s šestero malimi otročki, posebno topla priporočena. — Vse že priporočene, a še ne uslišane zadeve.

Zahvale za uslišano molitev.

Za od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: M. Z., tretjerednica v Gradcu. — J. Č. iz Zavoglja — M. B. v

Darovi:

Za razširjanje sv. vere: Iz Besnice 2 K; neimenovana 5 K. — Za odkup poganskega dečka, ki naj mu bo ime Frančišek: Frančiška Dolšina iz Brankovega pri Vel Laščah 22 K. — Za sv. Detinstvo: Učenci I. in III. mestne šole v Ljubljani po č. g. katehetu A. Čadežu 25 K. Iz Aidovca po č. g. župniku M. Poljaku 7 K 40 v. — Č. g. kapelan I. Baloh 12 K. — Učenke II. vadniškega razreda v Ljubljani po č. g. J. Potokarju 4 K 40 v. — Iz Horjula po č. g. župniku J. Pristovu 71 K. — Prelat Rozman v Ljubljani 80 K. — Č. šolske sestre v Repnjah 11 K. — Župni urad v Trnovem na Notranjskem 99 K. — Iz Besnice po č. g. župniku Fr. Pokornu 2 K. — Zasipl po č. g. župniku Ign. Feritu 8 K. — Č. g. Fr. Gaberšek, kaplan v Vipavi 25 K in zbirko inozemskih znamk — Gospod Jožef Tavčar, Brezje pri Radovljici 5 K. — Po č. g. kaplanu J. Kalanu iz Št. Jerneja 33 K 50 v in dodatno zbirko 11 K 50 v. — Neimenovana oseba 4 K. — Č. g. J. Berce, kaplan v Dobrnjčah 21 K 72 v. — Č. g. Jakop Bajec, župnik v Osilnici 31 K 48 v. — Vč. g. Anton Kukelj 10 K. — Župni urad Loški potok 4 K — Marija Bergant v Stari Loki 5 K. — Za kitajske misijone: Neimenovan 30 K. — Za afriške misijone: I. L. na Vr. 3 K. — Župni urad Dol pri Hrastniku 4 K. — Za gobove na Madagaskarju: J. L. 3 K. — Za najpotrebnejše misijone: Marija Bergant v St. Loki 5 K. — Neimenovan 8 K. — Fran Hafnar v Gorici 5 K. — Za razširjanje sv. vere: Vč. g. Anton Kukelj 10 K. — Za odkup poganskih otrok: Župni urad Loški potok 60 K. — Za armado sv. križa: Župni urad Loški potok 40 K. — Za kruh sv. Antona: Fr. Šusteršič, Rodik 2 K. — Za zavod sv. Nikolaja v Trstu: Neimenovan 3 K — Za Elizabetišče v Trstu: Neimenovan 3 K.

Listnica uredništva:

G. A. K. v L. Vi želite izvedeti, koliko naročnikov ima „Bogoljub“. No, to skrivnost že smemo izdati: Dvanajst tisoč in pol. Letošnja letina je bila precej dobra, — dvatisoč privrataka. Smemo biti zadovoljni. Seveda bi jih bilo lahko še mnogo več, ko bi bilo povsod tako kakor je ponekod. Pa upamo, da bo še vedno bolje.

Naše čebelice — nabiravci so sprejeli kot mal spominek za svoj trud lično podobo Jezusovega Srca. Ako je kdo, ki je nabral vsaj tri nove, ni prejel, naj sporoči po dopisnici na „Upravništvo v Ljubljani“.

F. K. na J. Pesmi, žal, niso zrele za tisk.

Mesečni koledar za april 1907.

	Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti*
			Ijublj. škof.	Iavant. škof.	
1	Pond.	Velikonočni pond.	Konjšica	Gomilsko	Birmovanje in kano- nične vizitacije v ljub- ljanski škofiji; Dne 5. Mavčice; 6. in 7. Kranj; 8. Bes- nica; 13. in 14. Trzič; 15. Kovor; 16. Križe; 17. Duplje; 18. Go- riče; 19. Trstenik; 20. Predoslje; 21. Št. Ju- rij; 22. Olševak; 23. Velesovo; 24. Šent- urška gora; 25. Pred- dvor; 26. Kokra; 27. in 28. Smladnik; 29. Zapoge. 1. aprila polaganje temeljnega kamena na Viču
2	Torek	Frančišek Pavl.	Sv. Troj. p. Cerk.	Reka	
3	Sreda	Abundij, škof	Preddvor	Konjice	
4	Četrtek	Izidor, škof	Nemška Loka		
5	Petek	Vincencij Fererij.	Dobrepolje	Prihova	
6	Sobota	Sikst, Celestina, pap.	Leskovicca		
7	Ned.	Bela ned. Herman, sp.	Zaplana	Čadram	
8	Pond.	Albert, škof	Suhorija		
9	Torek	Marija Kleofa	Brezje	Loče	
10	Sreda	Mehtilda, dev.	Podbrezje		
11	Četrtek	Leon Vel., papež	Blagovica	Sv. Kunigun.	
12	Petek	Saba, muč.	Vrhnika		
13	Sobota	Ida, devica	Vrhpolje p. M.		
14	Ned.	2. po vel. n. Justin	Št. Lenart	Zreče	
15	Pond.	Helena, kraljica	Kamnik (župn.)		
16	Torek	Kalist, muč.	Kranj	Žice	
17	Sreda	Liberal, spoz.	Motnik	Skomarje	
18	Četrtek	Apolinarij, muč.	Šturije	Stranice	
19	Petek	Ema, vdova	Št. Jurje p. Šm.	Kebelj	
20	Sobota	Marcelin, škof	Ihan	Št. Jernej	
21	Ned.	3. po vel. n. Var. sv. Jož.	Dobrnice	Velika Nedelja	
22	Pond.	Soter in Kaj, muč.	Gorje		
23	Torek	Vojteh, škof	Šmihel (red.)	Ormož	
24	Sreda	Jurij, mučenec	Stara Loka		
25	Četrtek	Marko, evangelist	Cerklje p. Kršk.	Bohn. n. r.	
26	Petek	Klet, papež	Podgrad	Sv. Duh	
27	Sobota	Peter Kan., Cita	Nevlje		
28	Ned.	4. po vel. n. Vital	Čatež p. Kršk.	Sv. Miklavž	
29	Pond.	Peter, muč.	Št. Jurij p. Kum.		
30	Torek	Katarina Sij, dev.	Stari trg p. Ložu	Svetinje	

* V to rubriko pridejo pobožnosti, cerkvene slovesnosti, ki so važne za širšo javnost. N. pr. romarski shodi, birmovanje, posvečevanje nove cerkve itd. Tozadevne podatke uljudno prosimo poslati vsaj do 10. dne vsakega meseca — Ako se nam dološljejo birmovanja tudi drugih škofij, pa bodo objavljena.